

Sygnatura akt II AKa 331/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Kot (spr.)

Sędziowie: SSA Edward Stelmasik

SSO del. do SA Tomasz Wysocki

Protokolant: Anna Czarniecka

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Ratajczyka

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2016 r.

sprawy **Z. D.**

oskarżonego z art. 231 § 2 k.k. i art. 305 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 231 § 2 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 271 § 1 i 3 k.k.

S. F.

oskarżonego z art. 231 § 2 k.k. i art. 231 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

S. Ł. (1)

oskarżonego z art. 296 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 296 § 1 i 3 k.k.

L. P. (1)

oskarżonego z art. 231 § 2 k.k. i art. 301 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.; 231 § 2 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 296 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 296 § 1 i 3 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora wobec wszystkich oskarżonych oraz przez oskarżonych Z. D. i S. F.

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 31 marca 2015 r. sygn. akt III K 438/10

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego L. P. (1), w ten sposób, że:

- opis czynu zawarty w punkcie I części rozstrzygającej uzupełnia o ustalenie, że oskarżony działał na szkodę interesu publicznego,

- opis czynu zawarty w punkcie II części rozstrzygającej uzupełnia o ustalenie, że oskarżony działał na szkodę interesu publicznego, przyjmuje, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi i kwalifikuje go z art. 231 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 2a k.k. w zw. art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.,

- opis czynu zawarty w punkcie III części rozstrzygającej uzupełnia o ustalenie, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi i kwalifikuje go z art. 271 § 2 k.k. w zw. z art.12 k.k.,

- opis czynu zawarty w punkcie IV części rozstrzygającej uzupełnia o ustalenie, że oskarżony działał na szkodę interesu publicznego,

II. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego L. P. (1) w punkcie V i przy przyjęciu, że oskarżony nie działał wspólnie i w porozumieniu ze S. Ł. (1) i nie był zobowiązany do zajmowania się sprawami majątkowymi (...) U. du (...) we W., działał natomiast na szkodę interesu publicznego, postępowanie o czyn opisany w punkcie V części wstępnej zaskarżonego wyroku, wyczerpujący znamiona art.231 § 1 kk , na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarza, kosztami postępowania w tej części obciążając Skarb Państwa,

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec oskarżonego L. P. (1) utrzymuje w mocy,

IV. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego Z. D. , w ten sposób, że:

- opis czynu zawarty w punkcie VI części rozstrzygającej uzupełnia o ustalenie, że oskarżony działał na szkodę interesu publicznego i eliminuje z kwalifikacji prawnej art. 12 k.k.

- opis czynu zawarty w punkcie VII części rozstrzygającej uzupełnia o ustalenie, że oskarżony działał na szkodę interesu publicznego, przyjmuje, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi i kwalifikuje go z art. 231 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 2a k.k. w zw. art. 11 § 2 k.k. ,

- opis czynu zawarty w punkcie VIII części rozstrzygającej uzupełnia o ustalenie, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi i kwalifikuje go z art. 271 § 2 k.k.,

V. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec oskarżonego Z. D. utrzymuje w mocy,

VI. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. Ł. (1) w punkcie IX i przy przyjęciu, że oskarżony nie działał w warunkach czynu ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z L. P. (1), a także ustalając, że oskarżony nie wyrządził szkody umyślnie, postępowanie o czyny opisane w punkcie IX i X części wstępnej zaskarżonego wyroku, wyczerpujące znamiona z art. 296 § 4 kk w zw. 296 § 3 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarza, kosztami postępowania w tej części obciążając Skarb Państwa,

VII. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. F., w ten sposób, że opis czynu zawarty w punkcie XIII części rozstrzygającej uzupełnia o ustalenie, że oskarżony działał na szkodę interesu publicznego,

VIII. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. F. utrzymuje w mocy,

IX. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa .

--	--	--

UZASADNIENIE

L. P. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od dnia 15 listopada 2003 r. do dnia 17 marca 2004 r. we W., działając w warunkach czynu ciągłego, pełniąc funkcję Dyrektora (...) R. ds. (...) dla O. (...) (...) Urzędu Wojewódzkiego we W., przekraczając swoje uprawnienia, jak również niedopełniając obowiązków w związku z publicznym przetargiem nieograniczonym na Projekt, dostawę

i częściowe wdrożenie (...) D. O. - systemu informatycznego wspomagającego działanie „(...) O. 2006” zwanego (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz spowodowania, aby przetarg na wyłonienie projektanta i dostawcy (...) wygrał (...) S.A. wraz z podwykonawcą (...) sp. z o.o., wszedł w porozumienie z I. S. i A. K. (1), reprezentującymi (...) S.A., A. S. (1) i M. B., reprezentującymi podwykonawcę (...) sp. z o.o. oraz S. F. i Z. D., pracownikami w/w Biura Pełnomocnika R., w następstwie którego to zachowania Komisja Przetargowa (...) Urzędu Wojewódzkiego wybrała ofertę spółki (...) S.A., jak również doszło do podpisania pomiędzy Pełnomocnikiem R. ds. (...) O. 2006 a (...) S.A. w dniu 17 marca 2004 r. umowy nr (...) /2004 o wartości 1.550.754,20 zł, czym też działała na szkodę instytucji organizującej przetarg,

tj. o czyn z art. **231§ 2** k.k. i art. 305 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

II. w okresie od dnia 19 lutego 2004 r. do dnia 23 lutego 2004 r. we W., działając w warunkach czynu ciągłego, pełniąc funkcję (...) R. ds. (...) O. 2006 (...) Urzędu Wojewódzkiego we W., przekraczając swoje uprawnienia, jak również niedopełniając obowiązków w związku z publicznym przetargiem nieograniczonym na Projekt, dostawę i częściowe wdrożenie (...) D. O. - systemu informatycznego wspomagającego działanie „(...) O. 2006” zwanego (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w zamiarze popełnienia czynu zabronionego przez inną osobę i spowodowania, aby przetarg na wyłonienie projektanta i dostawcy (...) wygrał (...) S.A., w trakcie trwania postępowania przetargowego swoim zachowaniem ułatwił I. S., przedstawicielowi oferenta, popełnienie czynu zabronionego w ten sposób że w okresie pomiędzy złożeniem ofert a ich oficjalnym otwarciem udostępnił I. S. ofertę spółki (...) S.A., w następstwie którego to zachowania dokonał on podmiany stron oznaczonych nr (...) i (...) w oficjalnej ofercie wskazanej spółki, zmieniając ich pierwotny zapis, eliminując tym samym błąd w ofercie związany z oferowaniem nieistniejącego notebooka H. nx7000 o (...), który to zapis skutkował nieważnością oferty (...) S.A.,

tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

III. w okresie od 30 marca 2004 r. do 30 czerwca 2004 r. we W., działając w warunkach czynu ciągłego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, pełniąc funkcję (...) R. ds. (...) O. 2006 (...) Urzędu Wojewódzkiego we W., poświadczył nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne w dokumentach w postaci faktury VAT nr (...) z dnia 30 marca 2004 r. oraz faktury nr (...) z dnia 30 czerwca 2004 r. w ten sposób, że potwierdził, iż sprzęt objęty zamówieniem publicznym pod nazwą Projekt, dostawa i częściowe wdrożenie (...) D. O. - systemu informatycznego wspomagającego działanie „(...) O. 2006”, wskazany w protokołach przekazania dołączonych do faktury, został przekazany w całości przez wykonawcę umowy, tj. (...) S.A. do siedziby Biura, podczas gdy w rzeczywistości sprzęt został dostarczony w okresie późniejszym,

tj. o czyn z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

IV. w okresie od 30 stycznia 2003 r. do 14 kwietnia 2004 r. we W., działając w warunkach czynu ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu ze S. Ł. (1), pełniąc funkcję (...) R. ds. (...) O. 2006 (...) Urzędu Wojewódzkiego we W., będąc tym samym zobowiązany na podstawie statutu i regulaminu (...) Urzędu Wojewódzkiego oraz pisemnych upoważnień udzielonych przez Wojewodę (...) do zajmowania się sprawami majątkowymi (...), poprzez nadużycie udzielonych mu uprawnień, jak również niedopełnienie ciążących na nim obowiązków, jako (...), reprezentując organ nie będący uprawniony do przeprowadzenia zamówienia publicznego, po uprzednim obwieszczeniu w Biuletynie Zamówień Publicznych, przeprowadził trzy zamówienia publiczne pod nazwą (...) K., w wyniku których to postępowań po przeprowadzeniu trzeciego przetargu Komisja Przetargowa (...) wybrała ofertę Konsorcjum Usług (...), a następnie z innymi osobami, reprezentując Pełnomocnika R. ds. (...) O. 2006, w dniu 14 kwietnia 2004 r. zawarł ze wskazanym wyżej podmiotem umowę nr (...) o wartości zamówienia wynoszącej 51.700.000,00 zł, w wyniku zawarcia której to umowy wydatkowano do chwili jej rozwiązania przez Zamawiającego w dniu 19.10.2006 r. bezzasadnie kwotę 18.612.000,00 zł za część prac stanowiących przedmiot zamówienia, których wartość w rzeczywistości wyniosła 4.911.973,92 zł, czym wyrządził (...) Urzędowi Wojewódzkiemu we W. szkodę majątkową w wielkich rozmiarach, w wysokości nie mniejszej niż 13.700.026,08 zł,

tj. o czyn z art. 296 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

V. w dniu 15 października 2003 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu ze S. Ł. (1), pełniąc funkcję (...) R. ds. (...) O. 2006 (...) Urzędu Wojewódzkiego we W., będąc tym samym zobowiązany na podstawie statutu, regulaminu (...) oraz pisemnych upoważnień udzielonych przez Wojewodę (...) do zajmowania się sprawami majątkowymi (...) Urzędu Wojewódzkiego we W., nadużył udzielonych mu uprawnień w ten sposób, że reprezentując Pełnomocnika R. ds. (...) O. 2006, zawarł 10 umów z placówkami naukowo - badawczymi w ramach projektu badawczego pod nazwą „(...) Jeziora T. w celu opracowania działań na rzecz jego poprawy”, a w tym: (...) / (...) z Uniwersytetem (...), Nr (...) z Akademią Rolniczą w S., Nr (...) z Politechniką G., Nr (...) z Uniwersytetem (...), Nr (...) ze Stowarzyszeniem na rzecz (...) w L. (...), Nr (...) z I. - (...) for A. S. and E. (...), Nr (...) z Zakładem Usług (...) s.c., Nr (...) z G. S. & W. (...), Nr (...) z Instytutem Meteorologii i Gospodarki Wodnej Oddział we W. i Nr (...) z Wojewódzkim Inspektoratem Ochrony (...) w O., bezzasadnie zlecając wykonanie prac tym placówkom, a następnie wydatkował na opisane badania 1.088.330,00 zł, która to kwota nie była uzasadniona z punktu przydatności wyników tych badań dla prac naprawczych Jeziora T., jak także była nieuzasadniona z tytułu wartości poznawczych, jakie zostały przedstawione we wszystkich wnioskach raportów tych prac, czym wyrządził (...) Urzędowi Wojewódzkiemu we W. szkodę majątkową w wielkich rozmiarach w wysokości 1.088.330,00 zł,

tj. o czyn z art. 296 §1i3 k.k.

Z. D. został oskarżony o to, że:

VI. w okresie od dnia 15 listopada 2003 r. do dnia 17 marca 2004 r. we W., przekraczając swoje uprawnienia, jak również nie dopełniając obowiązków, w związku z publicznym przetargiem nieograniczonym na Projekt, dostawę i częściowe wdrożenie (...) D. O. - systemu informatycznego wspomagającego działanie „(...) O. 2006”, zwanego (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc pracownikiem Biura Pełnomocnika R. ds. (...) O. Urzędu Wojewódzkiego we W. oraz pełniąc obowiązki (...), w celu spowodowania, aby przetarg na wyłonienie projektanta i dostawcy (...) wygrał (...) S.A., wraz z L. P. (1) i S. F., pracownikami Biura, wszedł w porozumienie z I. S., reprezentującym (...) S.A., w następstwie którego to zachowania Komisja Przetargowa (...) Urzędu Wojewódzkiego wybrała ofertę spółki (...) S.A., jak również doszło do podpisania pomiędzy Pełnomocnikiem R. ds. (...) O. 2006 a (...) S.A. w dniu 17 marca 2004 r. umowy nr (...) / (...) o wartości 1.550.754,20 zł, czym też działał na szkodę instytucji organizującej przetarg,

tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k. i art. 305 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

VII. w okresie od dnia 19 lutego 2004 r. do dnia 23 lutego 2004 r. we W., w związku z publicznym przetargiem nieograniczonym na Projekt, dostawę i częściowe wdrożenie (...) D. O. - systemu informatycznego wspomagającego działanie „(...) O. 2006”, zwanego (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pełniąc obowiązki (...), działając w zamiarze popełnienia czynu zabronionego przez inną osobę, w celu spowodowania, aby przetarg na wyłonienie projektanta i dostawcy (...) wygrał (...) S.A., w trakcie trwania postępowania przetargowego swoim zachowaniem ułatwił I. S., przedstawicielowi oferenta popełnienie czynu zabronionego w ten sposób, że w okresie pomiędzy złożeniem ofert a ich oficjalnym otwarciem, wyniósł z siedziby Biura ofertę spółki (...) S.A., którą udostępnił następnie I. S. w celu jej przerobienia, to jest naniesienia zmian sprowadzających się do dodatkowego opieczutowania stron oferty wskazanej spółki, których brak skutkowało odrzuceniem oferty (...) S.A.,

tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §2k.k.

VIII. w dniu 30 września 2004 r. we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, pełniąc funkcję (...) R. ds. (...) O. - 2006 (...) Urzędu Wojewódzkiego we W., poświadczyl nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne w fakturze VAT nr (...) z dnia 30 września 2004 r. w ten sposób, że potwierdził, iż szkolenia objęte zamówieniem publicznym pod nazwą Projekt, dostawa i częściowe wdrożenie (...) D. O. - systemu informatycznego wspomagającego działanie „(...) O. 2006”, wskazane w protokołach przekazania dołączonych do faktury zostały

wykonane w całości przez wykonawcę umowy, tj. (...) S.A. na rzecz Biura, podczas gdy w rzeczywistości opisane szkolenia zostały wykonane w okresie późniejszymi,

tj. o czyn z art. 271 § 1 i 3 k.k.

S. Ł. (1) został oskarżony o to, że:

IX. w okresie od 21 marca 2003 r. do 14 kwietnia 2004 r. we W., działając w warunkach czynu ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z L. P. (1), będąc powołany na stanowisko Wojewody (...) i jednocześnie pełniąc funkcję Pełnomocnika R. ds. (...) O. - 2006, będąc tym samym zobowiązany na podstawie ustawy, statutu i regulaminu (...) Urzędu Wojewódzkiego we W. do zajmowania się sprawami majątkowymi tego (...), nadużył udzielonych mu uprawnień, jak również nie dopełnił ciążących na nim obowiązków w ten sposób, że reprezentując organ, który nie był uprawniony do przeprowadzenia zamówienia publicznego, po uprzednim obwieszczeniu w Biuletynie Zamówień Publicznych, przeprowadził trzy zamówienia publiczne pod nazwą (...) K., w wyniku których to postępowań, po przeprowadzeniu trzeciego przetargu Komisja Przetargowa (...) Urzędu Wojewódzkiego wybrała ofertę Konsorcjum Usług (...), a następnie wspólnie z innymi osobami w dniu 14 kwietnia 2004 r. zawarł ze wskazanym wyżej podmiotem umowę nr (...) o wartości zamówienia wynoszącej 51.700.000,00 zł, w wyniku zawarcia której to umowy wydatkowano do chwili jej rozwiązania przez Zamawiającego w dniu 19.10.2006 r. bezzasadnie kwotę 18.612.000,00 zł za część prac stanowiących przedmiot zamówienia, których wartość w rzeczywistości wyniosła 4.911.973,92 zł, czym wyrządził (...) Urzędowi Wojewódzkiemu we W. szkodę majątkową w wielkich rozmiarach w wysokości nie mniejszej niż 13.700.026,08 zł,

tj. o czyn z art. 296 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

X. w dniu 15 października 2003 r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z L. P. (1), Dyrektorem Biura Pełnomocnika R. ds. (...) O. 2006, będąc powołany na stanowisko Wojewody (...) i jednocześnie pełniąc funkcję Pełnomocnika R. ds. (...) O. 2006, będąc tym samym zobowiązany na podstawie ustawy, statutu i regulaminu (...) Urzędu Wojewódzkiego we W. do zajmowania się sprawami majątkowymi tego (...), nadużył udzielonych mu uprawnień w ten sposób, że zawarł 10 umów z placówkami naukowo - badawczymi w ramach projektu badawczego pod nazwą „(...) Jeziora T. w celu opracowania działań na rzecz jego poprawy”, a w tym: Nr(...)/ (...) z Uniwersytetem (...), Nr (...) z Akademią Rolniczą w S., Nr (...) z Politechniką G., Nr (...) z Uniwersytetem (...), Nr (...) ze Stowarzyszeniem na rzecz (...) w L. (...), Nr (...) z I. - (...) for A. S. and E. Scence, Nr (...) z Zakładem Usług (...) s.c., Nr (...) z G. S. & W. GbR, Nr (...) z Instytutem Meteorologii i Gospodarki Wodnej Oddział we W., Nr (...) z Wojewódzkim Inspektoratem Ochrony (...) w O., bezzasadnie zlecając wykonanie prac tym placówkom, a następnie wydatkował na opisane badania 1.088.330,00 zł, która to kwota nie była uzasadniona z punktu przydatności wyników tych badań dla prac naprawczych Jeziora T., jak także była nieuzasadniona z tytułu wartości poznawczych, jakie zostały przedstawione we wszystkich wnioskach raportów tych prac, czym wyrządził (...) Urzędowi Wojewódzkiemu we W. szkodę majątkową w wielkich rozmiarach w wysokości 1.088.330,00 zł,

tj. o czyn z art. 296 § 1 i 3 k.k.

J. Z. został oskarżony o to, że:

XI. w okresie od 1 grudnia 2003 r. do dnia 17 marca 2004 r. we W., w związku z publicznym przetargiem nieograniczonym na Projekt, dostawę częściowe wdrożenie (...) D. O. — systemu informatycznego wspomagającego działanie „(...) O. 2006”, zwanego (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, reprezentując (...) S.A., w celu spowodowania, aby przetarg na wyłonienie projektanta i dostawcy (...) wygrał (...) S.A., działając tym samym na szkodę instytucji organizującej przetarg, wszedł w porozumienie z I. S., przedstawicielem handlowym (...) S.A. w ten sposób, że dla potrzeb organizowanego przetargu otrzymał od I. S. uprzednio przygotowaną w (...) S.A. dokumentację w postaci oferty produktowej i usługowej, w tym kosztorysu zamówienia ze szczególnym opisem poszczególnych produktów i usług, którą to dokumentację w całości przekopiował do stworzonej dla potrzeb opisanego przetargu własnej oferty (...) S.A., podając przy tym w kosztorysie zamówienia kwotę brutto w wysokości 1.661.380,14 zł, tj.

kwotę wyższą od oferty C., wynoszącej kwotę 1.550.754,20 zł, w następstwie którego to zachowania po odrzuceniu ofert pozostałych podmiotów biorących udział w przetargu i istnieniu tym samym dwóch ważnych ofert (...) S.A. oraz (...) S.A., w wyniku wejścia w porozumienie pracowników (...) S.A. i podwykonawców spółki, tj. przedstawicieli (...) sp. z o.o. z pracownikami Komisji Przetargowej Biura Pełnomocnika R. ds. (...) O. 2006, wybrano ofertę spółki (...) S.A., jak również w konsekwencji doszło do podpisania pomiędzy Pełnomocnikiem R. ds. (...) O. 2006 a (...) S.A. w dniu 17 marca 2004 r. umowy nr (...) /2004 o wartości 1.550.754,20 zł,

tj. o czyn z art. 305 § 1 k.k.

A. S. (2) został oskarżony o to, że:

XII. w okresie od dnia 1 grudnia 2003 r. do dnia 17 marca 2004 r. we W., w związku z publicznym przetargiem nieograniczonym na Projekt, dostawę i częściowe wdrożenie (...) D. O. - systemu informatycznego wspomagającego działanie „(...) O. 2006”, zwanego (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, reprezentując (...) sp. z o.o., podwykonawcę (...) S.A., w celu spowodowania, aby przetarg na wyłonienie projektanta i dostawcy (...) wygrał (...) S.A., działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) oraz I. S., reprezentujących oferenta, M. B., reprezentującym (...) sp. z o.o. oraz J. Z., reprezentującym jednego z oferentów, tj. (...) S.A., działając na szkodę instytucji organizującej przetarg, wszedł w porozumienie z pracownikami Biura Pełnomocnika R. ds. „(...) O. 2006” (...) Urzędu Wojewódzkiego we W., w następstwie którego to zachowania Komisja Przetargowa (...) Urzędu Wojewódzkiego wybrała ofertę spółki (...) S.A., jak również doszło do podpisania pomiędzy Pełnomocnikiem R. ds. (...) O. 2006 a (...) S.A. w dniu 17 marca 2004 r. umowy nr (...) /2004 o wartości 1.550.754,20 zł,

tj. o czyn z art. 305 § 1 k.k.

M. B. został oskarżony o to, że:

XIII. w okresie od dnia 1 grudnia 2003 r. do dnia 17 marca 2004 r. we W., w związku z publicznym przetargiem nieograniczonym na Projekt, dostawę i częściowe wdrożenie (...) D. O. - systemu informatycznego wspomagającego działanie „(...) O. 2006”, zwanego (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, reprezentując (...) sp. z o.o., podwykonawcę (...) S.A., w celu spowodowania, aby przetarg na wyłonienie projektanta i dostawcy (...) wygrał (...) S.A., działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) oraz I. S., reprezentujących oferenta, A. S. (1), reprezentującym (...) sp. z o.o. oraz J. Z., reprezentującym jednego z oferentów, tj. (...) S.A., działając na szkodę instytucji organizującej przetarg, wszedł w porozumienie z pracownikami Biura Pełnomocnika R. ds. „(...) O. 2006” (...) Urzędu Wojewódzkiego we W., w następstwie którego to zachowania Komisja Przetargowa (...) Urzędu Wojewódzkiego wybrała ofertę spółki (...) S.A., jak również doszło do podpisania pomiędzy Pełnomocnikiem R. ds. (...) O. 2006 a (...) S.A. w dniu 17 marca 2004 r. umowy nr (...) /(...) o wartości 1.550.754,20 zł,

tj. o czyn z art. 305 § 1 k.k.

S. F. został oskarżony o to, że:

XIV. w okresie od dnia 15 listopada 2003 r. do dnia 17 marca 2004 r. we W., przekraczając swoje uprawnienia, jak również nie dopełniając obowiązków, w związku z publicznym przetargiem nieograniczonym na Projekt, dostawę i częściowe wdrożenie (...) D. O. - systemu informatycznego wspomagającego działanie „(...) O. 2006”, zwanego (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zatrudnionym na stanowisku inspektora w Biurze Pełnomocnika R. ds. (...) O. Urzędu Wojewódzkiego we W., pełniąc przy tym funkcję członka Komisji Przetargowej, w celu spowodowania, aby przetarg na wyłonienie projektanta i dostawcy (...) wygrał (...) S.A. wraz z podwykonawcą (...) sp. z o.o., wszedł w porozumienie z I. S. oraz A. K. (1), reprezentującymi (...) S.A., A. S. (1) i M. B., reprezentującymi podwykonawcę (...) sp. z o.o. oraz innymi osobami, w następstwie którego to zachowania Komisja Przetargowa (...) Urzędu Wojewódzkiego wybrała ofertę spółki (...) S.A., jak również doszło do podpisania pomiędzy Pełnomocnikiem R. ds. (...) O. 2006 a (...) S.A. w dniu 17 marca 2004 r. umowy nr (...) /2004 o wartości 1.550.754,20 zł, czym też działał na szkodę instytucji organizującej przetarg,

tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k. i art. 305 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 31 marca 2015 r., sygn.. akt: III K 438/10 orzekł:

I. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu działanie **oskarżonego L. P. (1)** w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz działanie na szkodę instytucji organizującej przetarg, tj. (...) Urzędu Wojewódzkiego, przy przyjęciu, iż czyn ten stanowi przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa;

II. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu działanie **oskarżonego L. P. (1)** w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przy przyjęciu, iż czyn ten stanowi przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa;

III. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu działanie **oskarżonego L. P. (1)** w celu osiągnięcia korzyści majątkowych oraz przyjmując, iż w tym czasie pełnił funkcję Dyrektora Biura, a następnie pełnił obowiązki Dyrektora Biura, przy uznaniu, iż czyn ten stanowi przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa;

IV. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu działanie **oskarżonego L. P. (1)** wspólnie i w porozumieniu ze S. Ł. (1) oraz to, iż był zobowiązany do zajmowania się sprawami majątkowymi (...) Urzędu Wojewódzkiego oraz przyjmując, iż czyn ten stanowi przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa;

V. uniewinnił **L. P. (1)** od popełnienia czynu opisanego w pkt V części wstępnej wyroku, kosztami postępowania w tym zakresie obciążył Skarb Państwa;

VI. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie czynu opisanego w pkt VI części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu działanie **oskarżonego Z. D.** w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz działanie na szkodę instytucji organizującej przetarg, tj. (...) Urzędu Wojewódzkiego, przy przyjęciu, iż czyn ten stanowi przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa;

VII. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie czynu opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu działanie **oskarżonego Z. D.** w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przy przyjęciu, iż czyn ten stanowi przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa;

VIII. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie czynu opisanego w pkt VIII części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu działanie **oskarżonego Z. D.** w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, przy przyjęciu, iż czyn ten stanowi przestępstwo z art. 271 § 1 k.k., kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa;

IX. uniewinnił **S. Ł. (1)** od popełnienia czynów opisanych w punktach IX i X części wstępnej wyroku, kosztami postępowania w tym zakresie obciążył Skarb Państwa;

X. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie czynu zarzucanego **oskarżonemu J. Z.**, opisanego w pkt XI części wstępnej wyroku, kosztami postępowania w tym zakresie obciążył Skarb Państwa;

XI. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie czynu zarzucanego **oskarżonemu A. S. (1)**, opisanego w pkt XII części wstępnej wyroku, kosztami postępowania w tym zakresie obciążył Skarb Państwa;

XII. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie czynu zarzucanego **oskarżonemu M. B.**, opisanego w pkt XIII części wstępnej wyroku, kosztami postępowania w tym zakresie obciążył Skarb Państwa;

XIII. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie czynu opisanego w pkt XV części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu działanie **oskarżonego S. F.** w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz działanie na szkodę instytucji organizującej przetarg, tj. (...) Urzędu Wojewódzkiego, a nadto, iż pełnił funkcję członka Komisji Przetargowej, przy przyjęciu, iż czyn ten stanowi przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa;

XIV. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych Nr XXI/ 387/ 09 pod poz. od 229 do 231(k. 12857 - 12858, tom. LXVII akt), zarządzając ich zniszczenie;

XV. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zarządził zwrot dokumentów, znajdujących się m.in. w segregatorach, skoroszytach oraz teczkach, opisanych w wykazach dowodów rzeczowych:

1/ Nr I/ 64/ 07 pod poz. od 1 do 31(k. 3198 D – I, tom. XVI akt), Nr II/ 65/ 07 pod poz. od 32 do 60 (k. 3243 – 3247, tom. XVII akt), Nr III/ 66/ 07 pod poz. od 61 do 64 (k. 3274, tom. XVII akt), Nr IV/ 67/ 07 pod poz. od 65 do 70 (k. 5470 - 5474, tom. XXVIII akt), Nr VI/ 69/ 07 pod poz. od 73 do 75 (k. 10893 – 10894, tom. LV akt), Nr VII/ 70/ 07 pod poz. od 76 do 78 (k. 10923 – 10924, tom. LV akt), Nr XXI/ 387/ 09 pod poz. od 217 do 225, 228, 232, od 234 do 241 (k. 12857 – 12858, tom. LXVIII akt) (...) Urzędowi Wojewódzkiemu we W.;

2/ Nr IX/ 16/ 08 pod poz. od 82 do 96 (k. 5482 – 5484, tom. XXVIII akt), Nr X/ 17/ 08 pod poz. od 97 do 122 (k. 5502 – 5504, tom. XXVIII akt), Wojewódzkiemu Funduszowi Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w O.;

3/ Nr XII/ 375/ 08 pod poz. 133 (k. 12133, tom. LXII akt) A. S. (1),

4/ Nr XXI/ 387/ 09 pod poz. od 226, 227 i 233 (k. 12857 i 12858, tom. LXVII akt) Z. D..

Apelacje od tego wyroku wniósł prokurator wobec wszystkich oskarżonych, oraz oskarżeni Z. D. i S. F..

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego L. P. (1) w zakresie czynów opisanych w pkt I-V części wstępnej wyroku w całości; oskarżonego Z. D. w zakresie czynów opisanych w pkt VI-VIII części wstępnej wyroku w całości; oskarżonego S. Ł. (1) w zakresie czynów opisanych w pkt IX-X części wstępnej wyroku w całości; na niekorzyść oskarżonego S. F. w zakresie czynu opisanego w pkt XIV części wstępnej wyroku w całości, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym uznaniu, iż oskarżony L. P. (1) poprzez nadużycie uprawnień i niedopełnienie obowiązków w związku z przeprowadzeniem przetargu nieograniczonego na Projekt, dostawę i częściowe wdrożenie (...) D. O. – systemu informatycznego wspomagającego działanie „(...) O. 2006” zwanego (...), nie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a w konsekwencji błędne uznanie, iż czyn oskarżonego L. P. (1), opisany w pkt I części wstępnej wyroku, stanowi przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i z uwagi na przedawnienie karalności tego czynu umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności uwzględnienie okoliczności dotyczących przebiegu przetargu, prowadzi do wniosku, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez (...) S.A. i (...) sp. z o.o., wyczerpując swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 231 § 2 k.k.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym uznaniu, iż oskarżony Z. D. poprzez nadużycie uprawnień i niedopełnienie obowiązków w związku z przeprowadzeniem przetargu nieograniczonego na Projekt, dostawę i częściowe wdrożenie (...) D. O. – systemu informatycznego wspomagającego działanie „(...) O. 2006” zwanego (...), nie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a w konsekwencji błędne uznanie, iż czyn oskarżonego Z. D., opisany w pkt VI części wstępnej wyroku, stanowi przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i z uwagi na przedawnienie karalności tego czynu umorzenie

postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności uwzględnienie okoliczności dotyczących przebiegu przetargu, prowadzi do wniosku, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez (...) S.A. i (...) sp. z o.o., wyczerpując swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 231 § 2 k.k.

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym uznaniu, iż oskarżony S. F. poprzez nadużycie uprawnień i niedopełnienie obowiązków w związku z przeprowadzeniem przetargu nieograniczonego na Projekt, dostawę i częściowe wdrożenie (...) D. O. – systemu informatycznego wspomagającego działanie „(...) O. 2006” zwanego (...), nie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a w konsekwencji błędne uznanie, iż czyn oskarżonego S. F., opisany w pkt XIV części wstępnej wyroku, stanowi przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i z uwagi na przedawnienie karalności tego czynu umorzenie postępowania na podstawie art. 12 § 1 pkt 6 k.p.k., podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności uwzględnienie okoliczności dotyczących przebiegu przetargu, prowadzi do wniosku, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez (...) S.A. i (...) sp. z o.o., wyczerpując swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 231 § 2 k.k.

4. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 101 § 1 pkt 3 k.k. i art. 102 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. poprzez niezasadne przyjęcie, że nastąpiło przedawnienie czynu L. P. (1) opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, co do którego Sąd rozstrzygnął, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w konsekwencji umorzył postępowanie w zakresie tego czynu na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., pomimo tego, że termin przedawnienia karalności tego czynu upływa w dniu 24 lutego 2019 roku.

5. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 101 § 1 pkt 3 k.k. i art. 102 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. poprzez niezasadne przyjęcie, że nastąpiło przedawnienie czynu Z. D. opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku, co do którego Sąd rozstrzygnął, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a w uzasadnieniu wyroku stwierdził, że karalność przyjętego w kumulatywnej kwalifikacji czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. przedawniała się z końcem marca 2014 r. i w konsekwencji umorzył postępowanie w zakresie tego czynu na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., podczas gdy zgodnie z art. 101 § 1 pkt 3 k.k. i art. 102 k.k. termin przedawnienia karalności czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. wskazanego w pkt VII sentencji wyroku upływa w dniu 24 lutego 2019 roku.

6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym uznaniu, iż oskarżony L. P. (1) poprzez nadużycie uprawnień i niedopełnienie obowiązków w związku z przeprowadzeniem przetargu nieograniczonego na Projekt, dostawę i częściowe wdrożenie (...) D. O. – systemu informatycznego wspomagającego działanie „(...) O. 2006” zwanego (...) oraz ułatwienie przedstawicielowi oferenta w przerobieniu złożonej oferty, nie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a w konsekwencji błędne uznanie, iż czyn oskarżonego L. P. (1), opisany w pkt II części wstępnej wyroku, stanowi przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i z uwagi na przedawnienie karalności czynu z art. 231 § 1 k.k. umorzenie tego postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności uwzględnienie okoliczności dotyczących przebiegu przetargu, prowadzi do wniosku, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez (...) S.A., wyczerpując swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 231 § 2 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

7. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym uznaniu, iż oskarżony Z. D. poprzez nadużycie uprawnień i niedopełnienie obowiązków w związku z przeprowadzeniem przetargu nieograniczonego na Projekt, dostawę i częściowe wdrożenie (...) D. O. – systemu informatycznego wspomagającego działanie „(...) O. 2006” zwanego (...), oraz ułatwienie przedstawicielowi oferenta w przerobieniu złożonej oferty, nie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a w konsekwencji błędne uznanie, iż czyn oskarżonego Z. D., opisany w pkt VII części wstępnej wyroku stanowi przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. i art. 18 § 3

k.k. w zw. z art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i z uwagi na przedawnienie karalności czynu z art. 231 § 1 k.k. umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności uwzględnienie okoliczności dotyczących przebiegu przetargu, prowadzi do wniosku, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez (...) S.A., wyczerpując swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 231 § 2 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

8. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 101 § 1 pkt 3 k.k. i art. 102 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. poprzez niezasadne przyjęcie, iż że nastąpiło przedawnienie czynu L. P. (1) opisanego w pkt III części wstępnej wyroku co do którego Sąd rozstrzygnął, iż czyn ten stanowi przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w konsekwencji umorzył postępowanie w zakresie tego czynu na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., pomimo tego, że termin przedawnienia karalności tego czynu upływa w dniu 1 lipca 2019 roku.

9. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 101 § 1 pkt 3 k.k. i art. 102 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. poprzez niezasadne przyjęcie, że nastąpiło przedawnienie czynu Z. D. opisanego w pkt VIII części wstępnej wyroku, co do którego Sąd rozstrzygnął, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. i w konsekwencji umorzył postępowanie w zakresie tego czynu na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., pomimo tego, że termin przedawnienia karalności tego czynu upływa w dniu 1 października 2019 roku.

10. rażąco obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 424 § 1 k.p.k., polegającą na istotnej sprzeczności pomiędzy rozstrzygnięciem zawartym w sentencji wyroku, a uzasadnieniem wyroku, polegającej na tym, iż w rozstrzygnięciu Sądu zawartym w pkt III sentencji wyroku, sąd wyeliminował z opisu czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku działanie oskarżonego L. P. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przy uznaniu, iż czyn ten stanowi przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., podczas gdy w uzasadnieniu wyroku sąd stwierdził, iż czyn L. P. (1) stanowi wypadek mniejszej wagi, a w konsekwencji stwierdził, iż doszło do przedawnienia karalności tego czynu.

11. rażąco obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 424 § 1 k.p.k., polegającą na istotnej sprzeczności pomiędzy rozstrzygnięciem zawartym w sentencji wyroku a uzasadnieniem wyroku, polegającej na tym, iż w rozstrzygnięciu sądu zawartym w pkt VIII sentencji wyroku, sąd wyeliminował z opisu czynu opisanego w pkt VIII części wstępnej wyroku działanie oskarżonego Z. D. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przy przyjęciu, iż czyn ten stanowi przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., podczas gdy w uzasadnieniu wyroku sąd stwierdził, iż czyn Z. D. stanowi wypadek mniejszej wagi, a w konsekwencji stwierdził, iż doszło do przedawnienia karalności tego czynu.

12. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym uznaniu, iż oskarżony L. P. (1) poświadczając nieprawdę w fakturach VAT nr (...) z dnia 30 marca 2004 r. oraz o nr (...) z dnia 30 czerwca 2004 r. co do odbioru sprzętu objętego zamówieniem publicznym przez (...) S.A., nie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a w konsekwencji błędne uznanie, iż czyn oskarżonego L. P. (1) opisany w pkt III części wstępnej wyroku, stanowi przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności uwzględnienie okoliczności dotyczących odbioru przedmiotu zamówienia, prowadzi do wniosku przeciwnego, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez (...) S.A., wyczerpując swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

13. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym uznaniu, iż oskarżony Z. D. poświadczając nieprawdę w fakturze VAT o nr (...) co do przeprowadzenia szkoleń przez (...) S.A., nie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a w konsekwencji błędne uznanie, iż czyn oskarżonego Z. D., opisany w pkt VIII części wstępnej wyroku, stanowi przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności uwzględnienie okoliczności dotyczących odbioru przedmiotu zamówienia, prowadzi do wniosku, iż oskarżony działał

w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez (...) S.A., wyczerpując swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 271 § 1 i 3 k.k.

14. obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 296 § 1 k.k. poprzez niezasadne przyjęcie, iż oskarżony L. P. (1), jako pełniący obowiązki (...) R. ds. (...) O. 2006 (...) Urzędu Wojewódzkiego we W., a od 24.02.2013 r. jako Dyrektor Biura Pełnomocnika R. nie był zobowiązany do zajmowania się sprawami majątkowymi (...) Urzędu Wojewódzkiego, czy też określonych osób lub jednostek w rozumieniu zobowiązania lub uprawnienia do podejmowania decyzji należących do sfery zarządzania majątkiem, a w konsekwencji błędne wyeliminowanie z opisu czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku stwierdzenia, iż oskarżony był zobowiązany do zajmowania się sprawami majątkowymi (...) Urzędu Wojewódzkiego oraz niezasadne przyjęcie, iż czyn ten stanowi przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i umorzenie postępowania w zakresie tego czynu na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. z uwagi na przedawnienie karalności czynu z art. 231 § 1 k.k. oraz błędne uznanie w pkt V sentencji wyroku, iż oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion czynu opisanego w pkt V części wstępnej wyroku z art. 296 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i uniewinnienie w konsekwencji oskarżonego od zarzucanego mu czynu, podczas gdy prawidłowa interpretacja art. 296 § 1 k.k. prowadzi do uznania, iż był on osoba zajmująca się cudzymi sprawami majątkowymi w rozumieniu przepisu art. 296 § 1 k.k.

15. obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 296 § 1 k.k. poprzez niezasadne przyjęcie, iż oskarżony S. Ł. (1), jako Wojewoda (...) i osoba pełniąca funkcję Pełnomocnika R. ds. (...) O. 2006 (...) Urzędu Wojewódzkiego we W., nie był zobowiązany do zajmowania się sprawami majątkowymi (...) Urzędu Wojewódzkiego, czy też określonych osób lub jednostek w rozumieniu zobowiązania lub uprawnienia do podejmowania decyzji należących do sfery zarządzania majątkiem, a w konsekwencji błędne uznanie, iż oskarżony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion czynów opisanych w pkt IX i X części wstępnej wyroku z art. 296 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., uniewinniając w konsekwencji oskarżonego, od zarzucanych mu czynów, podczas gdy prawidłowa interpretacja art. 296 § 1 k.k. prowadzi do uznania, iż był on osoba zajmująca się cudzymi sprawami majątkowymi w rozumieniu przepisu 296 § 1 k.k.

16. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym uznaniu, iż oskarżony L. P. (1) poprzez nadużycie uprawnień i niedopełnienie obowiązków w związku z przeprowadzeniem zamówień publicznych na (...) K., w wyniku którym w imieniu (...) zawarł umowę z Konsorcjum Usług (...) o nr (...), nie wyrządził (...) Urzędowi Wojewódzkiemu we W. jakiegokolwiek szkody, a nadto błędne uznanie, iż oskarżony nie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przez co Sąd w konsekwencji błędnie przyjął, że czyn oskarżonego L. P. (1). Opisany w pkt IV części wstępnej wyroku, stanowi przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i z uwagi na przedawnienie karalności tego czynu umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności uwzględnienie okoliczności dotyczących przebiegu przetargów oraz wyników opinii biegłych, w tym biegłego z zakresu z zakresu inżynierii wodnej D. D., prowadzi do wniosku, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez podmioty wchodzące w skład (...) oraz swoim działaniem spowodował szkodę majątkową w wielkich rozmiarach w wysokości nie mniejszej niż 13.700.026,08 zł wyczerpując znamiona czynu z art. 296 § 1 i 3 k.k. w zw. art. 12 k.k.

17. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym uznaniu, iż oskarżony S. Ł. (1) nie nadużył uprawnień i dopełnił należycie obowiązki w związku z przeprowadzeniem zamówień publicznych na kompleksowe wykonanie dokumentacji projektowo-kosztorysowej dla zbiornika wodnego K., w wyniku których w imieniu (...) zawarł umowę z Konsorcjum Usług (...) o nr (...), oraz niezasadne przyjęcie, iż nie została wyrządzona (...) Urzędowi Wojewódzkiemu we W. jakakolwiek szkoda, a nadto błędne uznanie, iż oskarżony nie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a w konsekwencji niesłuszne uniewinnienie oskarżonego S. Ł. (1) od popełnienia czynu opisanego w pkt IX części wstępnej wyroku, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności uwzględnienie okoliczności dotyczących przebiegu przetargów oraz wyników opinii biegłych, w tym biegłego z zakresu inżynierii wodnej D. D., prowadzi do wniosku, iż oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu z L. P. (1) nadużył udzielonych mu uprawnień, jak również nie dopełnił ciężących na nim obowiązków, a nadto działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez

podmioty wchodzące w skład (...) oraz swoim działaniem spowodował szkodę majątkową w wielkich rozmiarach w wysokości nie mniejszej niż 13.700.026,08 zł wyczerpując znamiona czynu z art. 296 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

18. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym uznaniu, iż oskarżony L. P. (1) nie nadużył uprawnień, i dopełnił należycie obowiązki w związku z doprowadzeniem do zawarcia 10 umów z placówkami naukowo badawczymi w ramach projektu badawczego pod nazwą „(...) Jeziora T. w celu opracowania działań na rzecz jego poprawy” oraz niezasadne przyjęcie, iż nie została wyrządzona (...) Urzędowi Wojewódzkiemu we W. jakakolwiek szkoda, a nadto błędne uznanie, iż oskarżony nie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a w konsekwencji niesłuszne uniewinnienie oskarżonego L. P. (1) od popełnienia czynu opisanego w pkt V części wstępnej wyroku, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności uwzględnienie okoliczności związanych z podpisaniem umów oraz wyników opinii biegłego z zakresu (...) Sanitarnej i Ochrony (...), prowadzi do wniosku, iż oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu ze S. Ł. (1) nadużył udzielonych mu uprawnień, jak również nie dopełnił ciążących na nim obowiązków, bezzasadnie zlecając wykonanie prac placówkom, a nadto działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez kontrahentów umów oraz swoim działaniem spowodował szkodę majątkową w wielkich rozmiarach w wysokości nie mniejszej niż 1.088.330,00 zł wyczerpując znamiona czynu z art. 296 § 1 i 3 k.k.

19. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym uznaniu, iż oskarżony S. Ł. (1) nie nadużył uprawnień, i dopełnił należycie obowiązków w związku z doprowadzeniem do zawarcia 10 umów z placówkami naukowo-badawczymi w ramach projektu badawczego pod nazwą „(...) Jeziora T. w celu opracowania działań na rzecz jego poprawy” oraz niezasadne przyjęcie, iż nie została wyrządzona (...) Urzędowi Wojewódzkiemu we W. jakakolwiek szkoda, a nadto błędne uznanie, iż oskarżony nie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a w konsekwencji niesłuszne uniewinnienie w pkt IX sentencji wyroku oskarżonego S. Ł. (1) od popełnienia czynu opisanego w pkt X części wstępnej wyroku, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności uwzględnienie okoliczności związanych z podpisaniem umów oraz wyników opinii biegłego z zakresu (...) Sanitarnej i Ochrony (...), prowadzi do wniosku przeciwnego, iż oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu z L. P. (1) nadużył udzielonych mu uprawnień, jak również nie dopełnił ciążących na nim obowiązków, bezzasadnie zlecając wykonanie prac placówkom, a nadto działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez kontrahentów umów oraz swoim działaniem spowodował szkodę majątkową w wielkich rozmiarach w wysokości nie mniejszej niż 1.088.330,00 zł, wyczerpując znamiona czynu z art. 296 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

20. obrazę prawa procesowego, to jest art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. i art. 201 k.p.k. oraz art. 170 § 1 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia, polegającą na bezzasadnym zaniechaniu zasięgnięcia opinii innego biegłego z zakresu geologii, chemii i ochrony środowiska oraz niezasadnym oddaleniu wniosku o zasięgnięcie uzupełniającej opinii biegłego z zakresu (...) Sanitarnej i Ochrony (...), bądź też zasięgnięcie opinii innego biegłego z tej dziedziny, w sytuacji gdy sąd uznał za niewiarygodną uzyskaną w toku postępowania opinię eksperta, uznając iż zachodziły przesłanki podważające bezstronność biegłego oraz stwierdzając, że biegły nie posiada odpowiednich kwalifikacji do opiniowania w zleconym mu zakresie, a następnie dokonaniu na podstawie zeznań świadków ustaleń wymagających wiadomości specjalnych, a mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie w zakresie czynów oskarżonych L. P. (1) i S. Ł. (1), opisanych w pkt V i X części wstępnej wyroku, związanych z oceną zasadności zawarcia 10 umów z placówkami naukowo badawczymi w ramach projektu badawczego pod nazwą „(...) Jeziora T. w celu opracowania działań na rzecz jego poprawy”, co w konsekwencji doprowadziła do uniewinnienia oskarżonych L. P. (1) i S. Ł. (1) od czynów opisanych w pkt V i X części wstępnej wyroku.

21. obrazę prawa procesowego to jest art. 399 § 1 k.p.k., mająca wpływ na treść orzeczenia, poprzez nieuprzedzenie przez Sąd na rozprawie o możliwości zmiany kwalifikacji czynów oskarżonego L. P. (1) przyjętej w akcie oskarżenia, to jest zmiany kwalifikacji czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku jako czyn z art. 231 § 2 k.k. i art. 305 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. na kwalifikację z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku jako czyn z art. 231 § 2 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. na kwalifikację z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., czynu opisanego

w pkt III części wstępnej wyroku jako czyn z art. 271 § 1, 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na kwalifikację z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku jako czyn z art. 296 § 1, 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na kwalifikację z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., o możliwości zmiany kwalifikacji czynów oskarżonego Z. D., to jest zmiany kwalifikacji czynu opisanego w pkt VI części wstępnej wyroku jako czyn z art. 231 § 2 k.k. i art. 305 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. na kwalifikację z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., czynu opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku jako czyn z art. 231 § 2 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. na kwalifikację z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., podczas gdy dokonane przez sąd zmiany w kwalifikacji czynów były istotne i doprowadziły do umorzenia postępowania wobec oskarżonych na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zakresie wskazanych czynów oraz o możliwości zmiany kwalifikacji czynu oskarżonego S. F., to jest zmiany kwalifikacji czynu opisanego w pkt XIV części wstępnej wyroku jako czyn z art. 231 § 2 k.k. i art. 305 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na kwalifikację z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięć zawartych w pkt I-IX i XIII-XV sentencji wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu III Wydziału Karnego we W. do ponownego rozpoznania w zakresie czynów oskarżonych L. P. (1), Z. D., S. Ł. (1) opisanych w pkt I-X części wstępnej wyroku oraz S. F. opisanego w pkt XIV części wstępnej wyroku, z utrzymaniem wyroku w mocy w pozostałej części.

Obrońca oskarżonego Z. D. zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

1. art. 231 § 1 k.k. polegającego na przypisaniu oskarżonemu Z. D. sprawstwa czynu zabronionego z art. 231 § 1 k.k. wbrew ustaleniu faktycznemu sądu, iż oskarżony nie działał na szkodę interesu publicznego (punkt VI części dyspozytywnej wyroku oraz ustalenia faktyczne i rozważania sądu a quo na stronach 140-141 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Brak realizacji tego znamienia konstytuującego wszak prawno-karną bezprawność przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązku przez funkcjonariusza publicznego w sposób oczywisty uniemożliwia przypisanie oskarżonemu popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. Podkreślić trzeba stanowczo, że zarzuty opisane w punktach VI i VII części wstępnej zaskarżonego sądu sprecyzowały i ograniczyły ustawowe znamię skutku bezprawnego zachowania Z. D. wyłącznie do działania na szkodę instytucji organizującej przetarg, a więc (...) Urzędu Wojewódzkiego i nie obejmowały realizacji znamion występku z art. 305 § 2 k.k. Skoro zatem Sąd Okręgowy w punkcie VI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku wyeliminował z opisu zarzuconego temu oskarżonemu czynu zabronionego zawartego w punkcie VI części wstępnej wyroku zrealizowanie skutku wskazanego w przepisie art. 231 § 1 in fine k.k., to brak jest podstaw do przypisania oskarżonemu sprawstwa. Zarzut ten dotyczy także oceny prawnej czynu wskazanego w punkcie VII części dyspozytywnej wyroku. Wprawdzie w opisie tego czynu pominięto eliminację znamienia działania na szkodę instytucji organizującej przetarg czyli (...), jednakże skoro opisane w tym punkcie zachowanie oskarżonego stanowiło tylko jedną czynność w ramach przetargu opisanego w punkcie VI części dyspozytywnej wyroku, a zdaniem Sądu Okręgowego „bezzasadne było przyjęcie w akcie oskarżenia, w zarzuconych oskarżonym czynach (podkr. Moje – J.K.), że działali na szkodę instytucji organizującej przetarg”, to przecież tak ocenione en bloc postępowanie oskarżonego w związku z jego udziałem w Komisji Przetargowej (...) powinno skutkować jego uniewinnieniem na podstawie przepisów art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

2. art. 12 k.k., polegającą na wskazaniu w kwalifikacji prawnej czynów opisanych w punktach VI oraz VII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku konstrukcji czynu ciągłego mimo, że brak było ku temu podstaw. Prima facie podnieść należy oczywiście błędną, a przy tym rażąco wręcz niekonsekwentną prawno-karną ocenę poprawnych, zgodnych z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym ustaleń faktycznych prezentowanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W świetle tychże ustaleń, a także opartych na nich rozważań i ocen materialno-prawnych, przypisanie oskarżonemu Z. D. wejścia w porozumienie z I. S. reprezentującym firmę (...) S.A. w okresie od 15 listopada 2003 r. do 17 marca 2004 r., które to porozumienie miało mieć charakter bezprawny i do tego sprowadzać się do wielu zachowań stanowiących czyn ciągły w rozumieniu przepisu art. 12 k.k., jest w świetle autonomicznych ustaleń sądu a quo zawartych na wyżej wymienionych stronach uzasadnienia wyroku oczywiście nieuprawnione. Z niekwestionowanych ustaleń Sądu Okręgowego wynika przecież jednoznacznie, że wyłącznie w dniu 22 lutego 2004 r., na polecenie swego przełożonego L. P. (1) oskarżony spotkał się z I. S., który złożył brakujący podpis na jednej stronie oferty przetargowej firmy (...) S.A. Mając zatem na uwadze fakt jednorazowego kontaktu oskarżonego z I. S.,

który mógł być oceniany z perspektywy realizacji ustawowych znamion występku z art. 305 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 i 2 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k., w świetle dokonanych przez Sąd I-szej instancji poprawnych ustaleń faktycznych nie może budzić wątpliwości, że w istocie poprawna jest wyłącznie konstrukcja jednoczynowa, obejmująca rozmowę telefoniczną z I. S. w dniu 22 lutego 2004 r., spotkanie z nim tego samego dnia pod gmachem (...) i umożliwienie I. S. formalne uzupełnienie oferty firmy (...) S.A. przez złożenie parafy podpisu na jednej stronie tejże oferty. W świetle uwag zawartych w punkcie 1, zarzutu apelacji, niewątpliwym jest, że na podstawie niekwestionowanych ustaleń sądu a quo, wobec braku skutku określonego w przepisie art. 231 § 1 in fine k.k., brak jest podstaw do przypisania Z. D. sprawstwa dwóch przestępstw noszących charakter czynów ciągłych.

3. art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k., polegający na błędnej ocenie materialno-prawnej zachowania oskarżonego Z. D. opisanego w punkcie VII części dyspozytywnej wyroku. I. S. był osobą uprawnioną do składania podpisu na dokumentach w imieniu firmy (...) S.A., zatem podpis ten był autentyczny. Nie została w żaden sposób zmodyfikowana treść dokumentu – oferty przetargowej, a złożenie parafy podpisu na jednej, w dodatku pustej stronie nie miało – jak się potem okazało – żadnego wpływu na ocenę oferty w ramach procedury przetargowej – dokonane zostało za zgodą funkcjonariusza publicznego reprezentującego ewentualnego pokrzywdzonego czyli (...) we W., którego zachowanie nie stanowiło czynu zabronionego gdyż nie wyczerpało ustawowych znamion występku z art. 231 § 1 k.k. (punkt 1. zarzutu apelacyjnego).

4. art. 1 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 115 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. oraz art. 271 § 1 k.k., polegający na oczywiście błędnej ocenie kwantum społecznej szkodliwości oraz przypisania oskarżonemu Z. D. winy w zakresie czynów zabronionych opisanych w punktach VI i VII części dyspozytywnej oraz punktu VIII części wstępnej zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy we Wrocławiu jednoznacznie stwierdził, że motywem i celem postępowania Z. D. było dobro społeczne polegające na możliwie szybkim wdrożeniu kluczowego dla realizacji „(...) O. 2006”, optymalnego (...), a także uzasadniony ekonomicznie i społecznie interes (...), który reprezentował. Wszak to w następstwie przypisanych oskarżonemu i ocenionych jako bezprawne czynów, wybrano najlepszą i najkorzystniejszą dla zlecającego przetarg ofertę i w jej następstwie zakupiono i wdrożono projekt (...), który dobrze służy ważnemu ekonomicznie i społecznie celowi, także uzyskał międzynarodowe uznanie i wyróżnienie. Nie stwierdzono przy tym żadnych nieprawidłowości w zakresie postępowania przetargowego z perspektywy kontroli skarbowej, a to oznacza, że cena ustalona w drodze przetargu i warunki jej zapłaty były właściwe. Sąd meriti podkreślił, że w dniu 29 stycznia 2004 r. uchwalona została ustawa prawo zamówień publicznych, której art. 26 ust. 3 zezwala na dokonywanie takich poprawek i uzupełnień, jakich dokonano w sprawie w zakresie poprawienia oznaczenia w ofercie (...) S.A. komputera z kodu H. nr (...), który był błędny gdyż w ogóle nie istniał, na kod właściwy H. nr (...), przy czym tej korekty dokonał I. S. w porozumieniu z osk. L. P. (1), nie zaś z osk. Z. D. oraz uzupełnienia parafy podpisu na jednej stronie oferty. Zdaniem Sądu Okręgowego wejście w życie tejże ustawy w dniu 2 marca 2004 r., a więc zaledwie 8 dni po usunięciu przez I. S. drobnego przeoczenia przez złożenie parafy podpisu na jednej, pustej stronie oferty firmy (...) S.A. nie ma wpływu na materialno-prawną ocenę zachowania osk. Z. D.. Taki pogląd jest wręcz zaskakujący i oczywiście błędny gdyż zmiana ustawy o zamówieniach publicznych wskazuje wprost na brak społecznej szkodliwości czynu opisanego w punkcie VII części dyspozytywnej wyroku i to już w momencie jego dokonania. Oczywiście błędna jest również ocena zachowania oskarżonego, opisanego w punkcie VIII części wstępnej zaskarżonego wyroku. Jak bowiem wynika z niekwestionowanych w tym zakresie ustaleń faktycznych sądu a quo, wszystkie 5 szkoleń pracowników Biura Pełnomocnika R. ds. (...) O. (...) we W., za które na podstawie faktury nr (...) z dnia 30 września 2004 r. podpisanej przez oskarżonego zapłacono kwotę 108.031 zł, faktycznie przeprowadzono z tym, na prośbę Dyrektora Biura w uzgodnionym późniejszym korzystnym dla Biura terminie, aby nie dopuścić do straty finansowej z winy samego Biura, gdyż pracownicy Biura, którzy mieli wziąć udział w szkoleniu w charakterze słuchaczy albo przebywali na urloпах, albo też zajęci byli pilną realizacją niecierpiących zwłoki zadań. Nie powstała więc żadna szkoda, a zasady dyscypliny finansowej obowiązujące w (...) zmuszały do wystawienia faktury i zapłaty w ściśle określonym terminie. Te wszystkie względy zdecydowały także o umorzeniu postępowania przed Rzecznikiem Dyscypliny Finansów Publicznych, a ich wszechstronna, obiektywna ocena z perspektywy przepisów art. 1 § 2 w zw. z art. 115 § 2 k.k. oraz art. 1 § 3 k.k., wskazuje na brak podstaw do przypisania Z. D. sprawstwa i winy.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego Z. D. na podstawie przepisów art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Obrońca oskarżonego S. F. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: błąd kwalifikacji czynu oskarżonego jako występku z art. 231 § 1 k.k., przy jednoczesnej eliminacji z opisu czynu przez Sąd meriti działania oskarżonego w celu uzyskania korzyści majątkowej oraz, że swoim zachowaniem działał na szkodę instytucji organizującej przetarg, od czego uzależniony jest byt tego występku co do zasady, przez co błędnie przypisał mu sprawstwo tego występku i umorzył postępowanie wobec oskarżonego S. F. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., zamiast na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Podnosząc powyższy zarzut, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego S. F. i umorzenie wobec niego postępowania karnego w zakresie czynu opisanego w pkt XIV części wstępnej wyroku na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacje obrońców oskarżonych Z. D. oraz S. F. nie były pozbawione słuszności, w większym stopniu na uwzględnienie zasługiwała jednak apelacja oskarżyciela publicznego. Korekta zaskarżonego wyroku, w tym jego częściowe uchylenie i umorzenie postępowania, a także modyfikacja kwalifikacji prawnej czynów pierwotnie przypisanych oskarżonym, była przede wszystkim następstwem uwzględnienia zarzutów koncentrujących się na zagadnieniach materialnoprawnych, podniesionych w apelacji prokuratora.

Ad. Zarzutów (pkt I - III) apelacji prokuratora odnośnie czynów z I, VI i XIV części rozstrzygającej wyroku

Ad. Zarzutu z pkt 1 i 2 apelacji obrońcy Z. D. (czyn VI części rozstrzygającej wyroku)

Ad. Apelacji obrońcy S. F. (czyn XIV części rozstrzygającej wyroku)

Oskarżonym L. P. (1) (I czyn zarzucany), Z. D. (VI czyn zarzucany) oraz S. F. (XIV czyn zarzucany) prokurator zarzucił popełnienie przestępstwa z art. 231 § 2 k.k., polegającego na tym, że w celu osiągnięcia korzyści majątkowej L. P. (1), pełniący funkcję (...), Z. D., pracownik Biura oraz S. F., Inspektor w Biurze Pełnomocnika, w związku z przetargiem publicznym dot. (...) D. O. – systemu informatycznego wspomagającego działanie „(...) O. – 2006”¹, nie dopełnili obowiązków i przekroczyli swoje uprawnienia w ten sposób, że w wyniku porozumień między sobą, oraz przedstawicielami poszczególnych oferentów, Komisja Przetargowa Biura Pełnomocnika R. wybrała jako wykonawcę (...) przedsiębiorstwo (...) S.A., z którym podpisano umowę 17 marca 2004 r., na kwotę 1.550.754,20 zł, czym działali na szkodę instytucji organizującej przetarg.

Prokurator zarzucił oskarżonym czyn kwalifikowany znamieniem działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. W apelacji kwestionował dokonaną przez Sąd Okręgowy zmianę kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonym. Sąd meriti, wyeliminował bowiem z opisów przestępstw im zarzucanych działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uznając iż swoim zachowaniem wyczerpali oni znamiona czynu z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Apelujący dopatrywał się zarówno w akcie oskarżenia, jak i w skardze apelacyjnej, działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowych przez oskarżonych, w widocznym na etapie całego postępowania w procedurze zamówień publicznych (...), faworyzowaniu tylko jednego oferenta, wyłonionego ostatecznie jako wykonawcę (...). Oskarżyciel publiczny w apelacji wywodził, że kierunkowy zamiar działania ww oskarżonych, wynika z okoliczności przebiegu postępowania przetargowego. W sposób ogólny prokurator wskazał, iż zamiar bezpośredni, znamieny celem działania oskarżonych, wynika z tego, że trudno znaleźć inne uzasadnienie dla działania oskarżonych, aniżeli korzyści dla wykonawcy wyłonionego w wyniku przetargu, ponieważ oczywistym jest, że wybranie (...) ze swej istoty wiąże się z osiągnięciem przez takiego wykonawcę korzyści finansowej, a dla wykazania zaistnienia owej korzyści nie jest konieczne udowodnienie przyjęcia, czy wręczenia innym osobom „łapówki”, dodatkowych prowizji lub gratyfikacji pieniężnych.

Powyższa ocena jedynie częściowo zyskała aprobatę Sądu Apelacyjnego. Sąd I instancji szczególną uwagę poświęcił wykazaniu, że oskarżeni nie uzyskali korzyści majątkowej, bądź obietnicy jej otrzymania (s. 205 uzasadnienia, k. 15680, t. LXXXII). Oczywiście ma rację, materiał dowodowy nie dawał podstaw do takich ustaleń. Taka argumentacja w kontekście art. 231 § 2 k.k. nie jest jednak wystarczająca. Należało bowiem jeszcze ustalić, czy oskarżeni nie działali w celu osiągnięcia korzyści przez (...), bądź inny podmiot.

Wbrew stanowisku oskarżyciela publicznego, analiza wszystkich okoliczności przetargu (...), nie pozwala przypisać L. P. (1) i Z. D. oraz S. F., działania **w celu** osiągnięcia korzyści majątkowej. Jak wielokrotnie podnosił Sąd I instancji, celem działania Biura Pełnomocnika R. było terminowe i zgodne z ustawą o zamówieniach publicznych, wykorzystanie środków budżetowych. Takiej treści wyjaśnienia składali wszyscy oskarżeni oraz zeznawali świadkowie – pracownicy Biura Pełnomocnika R., (...), powołani w uzasadnieniu Sądu Okręgowego. Nie trzeba przy tym szerzej wywodzić, że zamiaru nie można domniemywać ani domyślać się. W sytuacji, gdy na podstawie wyjaśnień oskarżonych nie da się w sposób nie budzący wątpliwości ustalić zamiaru sprawcy, sąd powinien sięgnąć do najbardziej uchwytnych i widocznych elementów działania sprawców - okoliczności przedmiotowych. Sprawca, działający z zamiarem kierunkowym podejmując działanie, musi mieć wyobrażenie pożądanego dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania, zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel, jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć takiego właśnie sposobu działania we wskazanym konkretnie celu osiągnięcia i cel ten musi stanowić punkt odniesienia każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa. Przypisując popełnienie przestępstwa kierunkowego, należy wykazać objęcie świadomością realizację znamion przedmiotowych, a w sferze woli - decyzję o ich wypełnieniu dla określonego w ustawie celu, np. działania w celu przywłaszczenia lub w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (M. Królikowski [w:] Królikowski, Zawłocki, Komentarz K.K., t. I, art. 9, Nb 25, wyd. 2., Warszawa 2011).

Celem oskarżonych było rozdysponowanie środków budżetowych, przed upływem terminu, który powodowałby konieczność ich zwrotu. Termin zakończenia prac dotyczących przetargu pojawiał się od początku do końca, na każdym etapie postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, jako wyznacznik dyspozycji finansowej Pełnomocnika. O presji czasu wyjaśniał oskarżony Z. D., stwierdzając „był odgórny nacisk, aby ten przetarg został zrealizowany i rozstrzygnięty, a chodziło o prawidłową realizację zadań (k. 12752 – 12758, t. LXVII.). Członkowie komisji, powoływali się niejednokrotnie na świadomość tego, że „nierozstrzygnięcie przetargu doprowadzi do złej realizacji zadania, złej oceny nas” (k. 14410 – 14410v, t. LXXVI). Świadek A. M., zeznała, że wszystkim członkom komisji (...), zależało, by te prace zakończyć, jak najszybciej. Oferta (...) okazała się ostatecznie najkorzystniejsza. Bez wątplenia o braku zamiaru kierunkowego bezpośrednio przesądza także ocena merytoryczna Biura Pełnomocnika R., wielokrotnie podnoszona przez oskarżonych. L. P. (1) wskazywał, że dla niego gwarancją poprawnego przygotowania materiałów przetargowych była współpraca z Wydziałem Prawnym i Nadzoru (...), która w zakresie (...) układała się poprawnie. W celu uzyskania wsparcia proceduralnego zawarł on umowę o dzieło z prawnikiem, na początkowym etapie pracy w (...) przyniósł własny sprzęt komputerowy, którego nie było, stworzył zespół ludzi. L. P. (1) wprost od początku powoływał, że nie ma jakiegokolwiek wiedzy o zamówieniach publicznych, dlatego w tym zakresie polegał na Z. D.. Ten z kolei, podnosił, że nie posiadał wiedzy wymaganej przez przepisy prawne, a niemożliwe było by korzystał z pomocy biegłych, ponieważ nie było na ten cel pieniędzy, w pełni przeznaczanych wyłącznie na (...). S. F., również wyjaśnił, że nie posiadał żadnego doświadczenia w przetargach oraz w sprawach związanych z oprogramowaniem zawierającym funkcje wprowadzania, gromadzenia, analizowania oraz wizualizacji danych geoprzestrzennych tzw. GIS, nie miał przygotowania urzędniczego. Oskarżeni, podjęli się prac wymagających nie tylko dużej wiedzy z zakresu hydrologii, czy też gospodarki wodnej, ale także z zakresu prawa publicznego, zamówień publicznych, wkraczając w sferę imperium, wymagającą stosowania zasad ściśle znajdujących odzwierciedlenie w przepisach prawnych.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela podnoszony przez skarżącego zarzut, że w przetargu na (...) bez wątplenia doszło do naruszenia zasad uczciwej konkurencji. Niemniej jednak wypadkowa powyższych okoliczności, problemy kompetencyjne, merytoryczne, jak i (...) Biura (...), a także wszechobecna presja wydatkowania budżetu dot. (...) do 31.03.2004 r., w głównej mierze powoduje, że nie sposób upatrywać w działaniu oskarżonych „celu osiągnięcia korzyści majątkowej” wyłącznie w ostatecznym wyłonieniu oferty (...). Oskarżeni wielokrotnie powoływali się na

brak znajomości, jak również zrozumienia procedury zamówień publicznych, nieprzygotowanie i niekompetencję. Zasadniczym celem ich zachowania było zrealizowanie zadania (...) i rozdysponowanie środków budżetowych do 31.03.2004 r.

Kwestia prowadzenia przetargu na (...) pod reżimem zagrożenia utraty środków budżetowych, była przedmiotem depozycji świadków: Z. B., A. K. (2), A. M.. Odnośnie motywów działania oskarżonych słuszną ocenę przedstawił również Sąd Okręgowy, wskazując, że w wyniku przedłużającego się przebiegu postępowań przetargowych, pierwszych dwóch zakończonych unieważnieniem, czas do rozdysponowania przyznaných środków budżetowych ulegał znacznemu skróceniu, a prowadzone w trakcie głównego postępowania przetargowego procesy incydentalne - rozpoznawanie odwołań - dodatkowo obciążały temporalnie procedurę udzielenia zamówienia.

L. P. (1), Z. D. oraz S. F., uświadamiali sobie i godzili się na to, by korzyść majątkową, rozumianą przez pryzmat art. 115 § 4 k.k., osiągnął wybrany w wyniku postępowania obciążonego licznymi uchybieniami, faworyzowany przez nich oferent (...). Wskazane osiągnięcie korzyści majątkowej, które miało miejsce, w wyniku rozstrzygnięcia przetargu, wykonania umowy i wypłacenia należnego wynagrodzenia, nie było jednak elementem zamiaru kierunkowego tych sprawców. Osiągnięcie korzyści majątkowej przez (...) stanowiło wyłącznie efekt uboczny działań ww oskarżonych. Wobec powyższego, mimo bez wątplenia częściowo zasadnych zarzutów apelacji prokuratora, Sąd Apelacyjny uznał, że działania z motywu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie można automatycznie wnioskować w oparciu o efekt końcowy postępowania – wyłonienie oferenta. W tej sprawie, bowiem całokształt okoliczności dopiero pozwala zobrazować stronę podmiotową działania sprawców.

Odnosząc się do apelacji obrońców:

Sąd Okręgowy w pełni słusznie i zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 7 k.p.k. ustalił, że w trakcie postępowania przetargowego dot. (...) wszyscy wskazani oskarżeni zrealizowali znamiona czynu z art. 231 § 1 k.k. L. P. (1) jako pełniący funkcję Dyrektora Biura, Z. D., jako Przewodniczący Komisji Przetargowej (...) oraz S. F., jako inspektor Biura Pełnomocnika, byli funkcjonariuszami publicznymi. Oskarżeni występowali w postępowaniach przetargowych dot. (...), jako pracownicy Biura Pełnomocnika - jednostki (...), w ramach zamówienia publicznego, przy czym działali w ramach swoich funkcji władczych. Każdy z nich bez żadnych wątpliwości przekroczył swoje uprawnienia i nie dopełnił obowiązków, co Sąd I instancji w sposób obszerny przedstawił na s. 204 – 219 uzasadnienia (k. 15679 – 15687, t. LXXXII). Trafne były ustalenia Sądu Okręgowego, co do okoliczności, które miały miejsce przed rozstrzygnięciem I przetargu, w szczególności rzecz dotyczy spotkań (...) - L. P. (1) z przedstawicielem przedsiębiorstwa (...) S.A. A. K. (1), w siedzibie tej spółki, jak też podtrzymywanie tego kontaktu również w II postępowaniu przetargowym. Sam oskarżony L. P. (1) potwierdził, że takie spotkania odbywały się. Podobnie kontakty telefoniczne, które utrzymywane były przez L. P. (1), Z. D. i S. F. z przedstawicielami oferentów podczas wszystkich toczących się postępowań przetargowych dot. (...), w każdej ich fazie. Przekroczeniem uprawnień było tworzenie specyfikacji istotnych warunków zamówienia do (...). Osobami formalnie odpowiedzialnymi za napisanie (...) byli Z. D., oraz S. F.. Sąd Okręgowy zasadnie ustalił, że (...) był w rzeczywistości jednak stworzony przez przedstawicieli oferentów występujących w przetargu (...), z uwagi na to, że ani Z. D., ani też S. F., nie posiadali wystarczającej wiedzy z zakresu zamówień publicznych. Przekroczeniem uprawnień było w końcu opracowywanie (...) do II postępowania przetargowego przez W. M. – pracownika (...), mimo tego, że formalnie L. P. (1) wyznaczył do tego zadania analogicznie, jak w I przetargu, S. F.. Powtórzyć za Sądem Okręgowym należy, iż tak samo kwalifikować należy czynny udział S. F. w II postępowaniu przetargowym, mimo tego, że formalnie został on z niego wykluczony. W tym również kontekście pojawia się niedopełnienie obowiązku ze strony L. P. (1), jako Dyrektora Biura oraz Z. D., co do skutecznego uniemożliwienia uczestnictwa S. F. w pracach Komisji Przetargowej. S. F. w czasie prac tej Komisji, dzwonił do I. S. i A. S. (1), podobnie jak przewodniczący Komisji – Z. D. i wpływali tym samym na przebieg przetargu. L. P. (1) przekroczył uprawnienia udostępniając ofertę z dużym wyprzedzeniem I. S., co poddane zostało analizie w dalszej części uzasadnienia.

Dla przypisania sprawcy przestępstwa z art. 231 § 1 kk nie jest konieczne powstanie szkody, ale w takiej sytuacji – co zasadnie podnoszą obrońcy - należy wykazać mechanizm działania sprawcy na szkodę konkretnego

interesu publicznego lub prywatnego. Działanie na szkodę interesu publicznego w rozumieniu art. 231 § 1 kk nie jest charakterystyką skutku, lecz zachowania się sprawcy. Samo powstanie szkody, a nawet jej bezpośrednie niebezpieczeństwo nie jest znamieniem tego typu czynu zabronionego. W orzecznictwie prezentowane jest ujęcie przestępstwa nadużycia władzy jako typu materialnego, którego skutkiem jest wystąpienie stanu konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo powstania szkody dla interesu publicznego lub prywatnego, co rodzi konieczność wykazania powiązania na płaszczyźnie przyczynowej i normatywnej pomiędzy naruszeniem obowiązków a powstaniem niebezpieczeństwa uszczerbku dla dobra prawnego, a więc spełnienie kryteriów obiektywnego przypisania skutku (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 2009 r., WA 5/09, Biuletyn Prawa Karnego 2009, nr 5; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2008 r., WA 35/07, Biuletyn Prawa Karnego 2008, nr 8; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2004 r., V KK 4/04, OSNKW 2004, nr 6, poz. 66). Zasadniczą różnicą pomiędzy odpowiedzialnością dyscyplinarną a karną jest właśnie realne godzenie w interes publiczny lub prywatny. W razie zaś uznania bezskutkowego charakteru tego przestępstwa zaciera się powyższa granica. Jak trafnie stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 kwietnia 2010 r. (IV KK 10/10, LEX nr 583896), domniemanie, że każde przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków stanowi samo przez się działanie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego i to zarówno pod względem podmiotowym, jak i przedmiotowym pomijałoby oczywisty fakt, że oprócz odpowiedzialności karnej istnieje odpowiedzialność służbowa i dyscyplinarna. Takim kryterium odróżnienia deliktu dyscyplinarnego od przestępstwa, wbrew twierdzeniom wysuwanych przez obrońców apelujących, nie może być w szczególności kategoria stopnia społecznej szkodliwości czynu. Próby takie byłyby sprzeczne z zasadą *nullum crimen sine lege* (tak trafnie M. Bielski, op. cit., s. 81). Skutkiem przestępstwa z art. 231 § 1 kk nie może być jedynie naruszenie procedur urzędniczych, zakresu uprawnień i obowiązków wyznaczanych przez przepisy prawa i deontykę postępowania w zakresie pełnionej funkcji, co byłoby wystarczające do przypisania deliktu dyscyplinarnego.

Występek określony w art. 231 § 1 k.k. należy do kategorii przestępstw z konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo, znamienych skutkiem, którym jest wystąpienie niebezpieczeństwa powstania szkody w interesie publicznym lub prywatnym (zob. Uchwała Składu 7 Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2013 r., sygn. I KZP 24/12). Szkodę w tym zakresie należy rozumieć nie tylko jako ubytek materialny (na który wielokrotnie powoływał się Sąd Okręgowy) ale jako każde narażenie dobra chronionego. Słusznie przyjmuje się, że interes publiczny lub prywatny, na którego szkodę działa funkcjonariusz publiczny realizujący znamiona czynu zabronionego z art. 231 § 1 k.k., musi być rozumiany w znaczeniu interesu wynikającego z prawa materialnego, a nie interesu dotyczącego samej właściwej procedury. W przeciwnym wypadku każde przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków musiałoby być utożsamiane z działaniem na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Nie można a priori odrzucić poglądu, aby dobre imię, zaufanie publiczne do samorządowych organów władzy – Pełnomocnika przy (...), czy też przestrzeganie zasady niezawisłości w działaniu organów i równego traktowania oferentów w przetargach, wobec prawa, były zbyt abstrakcyjnymi zasadami życia publicznego, by mogło dojść do ich narażenia w sposób konkretny. To przecież w oparciu o takie właśnie atrybuty władzy publicznej (w tym samorządowej) dokonuje się ocen w zakresie sprawności organów publicznych i buduje się zaufanie do państwa i jego struktur. Jeśli zatem jako interes publiczny traktować ogólny interes zbiorowy samorządu i życia społecznego, to jednoznacznie uznać należy, że np. spowodowanie narażenia autorytetu określonego organu władzy samorządowej, czy też narażenie utraty dobrego imienia oraz zaufania w zakresie bezstronności w wykonywaniu władzy, spełnia kryterium działania na szkodę interesu publicznego (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2013 r., III KK 298/13). W wyniku przekroczenia uprawnień przez oskarżonych, doszło do naruszenia ww. interesu. Jednoznacznie działania podejmowane przez oskarżonych pozbawiały władze samorządowe, cech obiektywizmu, bezstronności i praworządności w aspekcie administrowania, oraz oszczędności, rzetelności i gospodarności w zakresie transparentnych zasad zamówień publicznych. Opieranie postępowań przetargowych na znajomościach personalnych, tudzież łamanie zasad konkurencyjności, w tym zakresie w jednoznaczny sposób godzi w zasady prawidłowego funkcjonowania administracji. Z powodów wyżej wskazanych Sąd Apelacyjny, odpowiednio w pkt I, VI oraz VII uzupełnił opis czynu o ustalenie, że oskarżeni działali na szkodę interesu publicznego.

Zasadny okazał się **zarzut 2**. Apelacji Z. D.. Zgodnie z twierdzeniem skarżącego, Sąd I instancji bezzasadnie przyjął w w pkt VI wyroku, iż Z. D., dopuścił się nadużycia uprawnień w ramach czynu ciągłego. Sąd Okręgowy ustalił, że w

dniu 22 lutego 2004 r., na polecenie L. P. (1) , Z. D. spotkał się z I. S., który złożył brakujący podpis na jednej stronie oferty. Ten ustalony jednorazowy kontakt implikował tym samym przyjęcie konstrukcji jednoczynowej. Z uwagi na powyższy, zasadny zarzut, Sąd Apelacyjny wyeliminował z kwalifikacji prawnej art. 12 k.k.

Ad. Zarzutów z pkt IV - VII apelacji prokuratora odnośnie czynów z II i VII części rozstrzygającej wyroku

Ad. Zarzutów z pkt 2 – 4 z pkt 1. apelacji obrońcy Z. D. (czyn VI części rozstrzygającej wyroku)

Sąd I instancji trafnie uznał, że brak jest podstaw by przypisać L. P. (1) i Z. D. sprawstwo czynu kwalifikowanego znamieniem działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Aktualność zachowują argumenty przywołane wyżej.

Rację ma prokurator, że Sąd Okręgowy w sposób niezasadny uznał, iż doszło do przedawnienia karalności przestępstwa powołując się na upływ terminu wyłącznie w odniesieniu do art. 231 § 1 k.k. Sprawca, który w warunkach z art. 11 § 2 k.k. wyczerpuje swoim zachowaniem znamiona określone w dwóch lub więcej przepisach ustawy, nie realizuje znamion wielu przestępstw, lecz popełnia jeden czyn, odpowiadający przestępstwu stypizowanemu przez zbiegające się przepisy, które wchodząc w skład kumulatywnej kwalifikacji tracą swoją samodzielność. Utworzony w ten sposób „nowy” typ przestępstwa zagrożony jest karą, której granice wyznacza ustawowe zagrożenie przepisu przewidującego najsurowszą karę. W dalszej konsekwencji kara ta staje się też wyznacznikiem terminu przedawnienia, które ustawodawca w przepisie art. 101 § 1 k.k. wiąże z zagrożeniem właśnie tą karą. Stąd też jeżeli upływ terminu przedawnienia, właściwego dla przestępstwa określonego w przepisie wchodzącym w skład kumulatywnej kwalifikacji prawnej nie dotyczy przepisu, który w myśl art. 11 § 3 k.k. stanowi podstawę wymiaru kary, to pozostaje on bez znaczenia. W realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy oparł przedawnienie na art. 231 § 1 k.k. (przewidującego karę pozbawienia wolności do 3 lat), mimo tego, że uznał jednocześnie, iż L. P. (1) i Z. D., wyczerpali znamiona czynu z art. 270 § 1 k.k. (zagrożonego sankcją od 3 miesięcy do lat 5 pozbawienia wolności), przewidującego sankcję surowszą, a zatem stanowiącą wyznacznik dla oceny ewentualnego przedawnienia.

W kontekście podniesionych przez oskarżyciela publicznego zarzutów, co do wypełnienia przez ww oskarżonych znamion czynu z art. 270 § 1 k.k., Sąd Apelacyjny prawidłowo uznał, iż materiał dowodowy daje pełne podstawy do przypisania oskarżonym owych czynów. Oskarżony Z. D. 5 kwietnia 2011 r., (k. 14392 – 14400, t. LXXV) przyznał się do popełnienia tego czynu. L. P. (1) kwestionował swoje sprawstwo, jednak I. S. je potwierdził. Sąd Apelacyjny, co do zasady podziela ocenę normatywną zachowania L. P. (1) oraz Z. D., przedstawioną przez Sąd Okręgowy, która nie wymaga powtórzenia (s. 214 – 217 uzasadnienia). Analiza zebranych dowodów skłania jednak do zakwalifikowania przypisanego im czynu, jako wypadku mniejszej wagi z art. 270 § 2a k.k. L. P. (1) i Z. D. dopuścili się fałszerstwa poprzez wprowadzenie brakującego podpisu i zmianę numeryczną notebooka. Istotne znaczenie nabierają tutaj szczególne obiektywne okoliczności mianowicie to, co było już wielokrotnie podnoszone, iż oferta (...), bez względu na dokonane podmienienie strony w zakresie sprzętu informatycznego (w zakresie czynu L. P. (1)), czy też złożenia brakującego podpisu (w zakresie czynu Z. D.), była ofertą bez wątplenia najkorzystniejszą. Waga owych dokumentów nie była znacząca. Wypadkowa powyższych okoliczności w ocenie Sądu Apelacyjnego pozwala uznać, iż oskarżeni dopuścili się wypadku mniejszej wagi, w istocie bowiem przerobiono dokumenty o mniejszym znaczeniu dla obrotu.

Korekta ustaleń faktycznych zawartych w opisie czynu, zgodnie z trafną argumentacją zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i przyjęcie właściwej kwalifikacji prawnej czynu, dawała podstawę do przyjęcia, że doszło do przedawnienia jego karalności.

Ad. Zarzutów z pkt VIII – XIII apelacji prokuratora odnośnie czynów z pkt III i VIII części rozstrzygającej wyroku

Ad. Zarzutu z 4 apelacji obrońcy Z. D.

Zasadne okazały się częściowo zarzuty z pkt VIII – XIII apelacji prokuratorskiej. Kwalifikacja prawna czynów przypisanych oskarżonym L. P. (1) w pkt III, a Z. D. w pkt VIII sentencji wyroku, nie znajduje odzwierciedlenia w uzasadnieniu, co powoduje, że orzeczenie pozostaje w sprzeczności z treścią uzasadnienia.

Sąd Apelacyjny podziela ocenę przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odnośnie czynów L. P. (1) i Z. D., polegających na poświadczeniu nieprawdy. Prokurator w skardze apelacyjnej, w zakresie również tych czynów niezasadnie wywodzi, że L. P. (1) i Z. D. działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Oskarżyciel publiczny i w tym zakresie wyprowadza znamię kwalifikujące wyłącznie z faworyzowania oferenta i następnie wykonawcy przetargu (...). To prawda, że korzyścią wykonawcy było przyznanie nienależnego wynagrodzenia za sprzęt komputerowy, który nie został jeszcze dostarczony (czyn III przypisany L. P. (1)), czy też szkoleń, które odbyły się w czasie późniejszym aniżeli wynika to z faktury VAT nr (...) (czyn z pkt VIII wyroku dot. Z. D.). To pozwala jedynie stwierdzić, że zarówno L. P. (1), jak Z. D., co najwyżej przewidywali i godzili, poprzez podejmowane działanie, że korzyść majątkową może osiągnąć (...) jako wykonawca. Zarówno przesłuchiwani w sprawie świadkowie, jak i współpracownicy oskarżonych, w żaden sposób nie dostarczyli takich informacji, z których można by wywodzić, że działali w tym celu. W ocenie Sądu Apelacyjnego L. P. (1) i Z. D., działali w zamiarze ewentualnym, co uniemożliwia przypisanie im działania z zamiarem kierunkowym, o którym mowa w art. 271 § 3 k.k. L. P. (1) oraz Z. D. uświadamiali sobie, że ich działanie stanowi poświadczenie nieprawdy i godzili się z tym, czynili to jednak w celu zakończenia przedsięwzięcia (...), z uwagi na zbliżający się termin rozdysponowania środków budżetowych. Oskarżeni faktury podpisali w dobrej wierze, w przekonaniu, że w późniejszym czasie uzyskają stosowny ekwiwalent. Oskarżony L. P. (1) w sposób wiarygodny, zdaniem Sądu Apelacyjnego, przedstawił cel jego działania – wykorzystanie środków budżetowych, bez konieczności ich zwrotu (k. 12746 - 12751, t. LXVII), zbieżnie wyjaśnił również Z. D., wskazujący, że szkolenia zostały przeprowadzone w terminie późniejszym, m.in. z winy (...), okresu urlopowego, brak terminów odpowiadających prowadzącemu, jak i słuchaczom. Z. D. podkreślał, że jego głównym celem była prawidłowa realizacja programu (k. 14392 – 14400, t. LXXV). Skoro postępowanie oskarżonych zdeterminowane było prawidłową realizacją programu (...), terminowym rozliczeniem etapu wykonawczego zamówienia publicznego, presją czasu, to podpisując rzezone faktury VAT, co najwyżej godzili się na to, że zachowanie to prowadzić będzie do osiągnięcia korzyści majątkowej przez (...).

O wypadku mniejszej wagi przesądza ocena elementów przedmiotowych i podmiotowych składających się na znamiona danego typu czynu zabronionego, ze szczególnym uwzględnieniem elementów rzutujących na stopień społecznej szkodliwości czynu. Podstawowym elementem oceny wypadku mniejszej wagi jest stopień społecznej szkodliwości czynu. Oceniając go należy uwzględnić okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k.k., a więc rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnego, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również motywację i cel działania. Istotnym elementem jest także stopień zawinienia, niestanowiący okoliczności rzutującej na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu (por. wyrok SN z 14 stycznia 2004 r., V KK 121/03, Orzecznictwo Sądu Najwyższego w sprawach karnych 2004, poz. 106, s. 87-88). Zasadnicze znaczenie ma tu ustalenie, że szkolenia, jak i przedmioty objęte zamówieniem zostały wykonane w terminie późniejszym, co skutkowało swoistego rodzaju konwalidacją powyższych uchybień na płaszczyźnie cywilno – prawnej w aspekcie spełnienia świadczenia, mającą wpływ na element kwantyfikacyjny społecznej szkodliwości. Wypadkowa tych okoliczności, w powiązaniu ze wskazanymi słusznie w uzasadnieniu Sadu Okręgowego skłania o zakwalifikowaniu czynów jako wypadków mniejszej wagi z art. 271 § 2 k.k.

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut z **pkt 4 apelacji obrońcy** Z. D.. Próba marginalizowania fałszerstwa, którego się dopuścił, poprzez wskazanie, podobnie jak przy czynie VI, iż nowa ustawa dot. zamówień publicznych pozbawiała jego czynu cechy społecznej szkodliwości, nie zyskała aprobaty Sądu Apelacyjnego. Pewność w obrocie dokumentami, łącznie ze stanowiskiem zajmowanym przez Z. D., miała dawać poczucie gwarancji i rzetelności pracy administracji i funkcjonariusza publicznego. W tym zakresie poświadczenie nieprawdy, nawet jeśli, co nie było przedmiotem ustaleń Sądu Okręgowego, nastąpiło na prośbę Dyrektora Biura, winno być oceniane tym bardziej nagannie.

Upływ terminu przedawnienia karalności przypisanych oskarżonym czynów, nakazywał postępowanie w tej części umorzyć na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk. Taka z kolei decyzja zwalnia Sąd Odwoławczy z obowiązku odnoszenia się do pozostałych zarzutów ich dotyczących.

Ad. zarzutów z pkt XIV – XIX apelacji prokuratora

Oskarżyciel publiczny w apelacji, konsekwentnie podnosił, że zarówno L. P. (1), jak i S. Ł. (1), mogą być, i w jego ocenie są podmiotami czynu kwalifikowanego z art. 296 § 1 k.k., ponieważ zajmowali się sprawami majątkowymi zarządzanego przez nich podmiotu. Taki zarzut zasługiwał na uwzględnienie jedynie w stosunku do S. Ł. (2). Forma sprawcza czynu z art. 296 k.k., wymaga znamienia „zajmowania się sprawami majątkowymi”, w oparciu o zobowiązanie, wynikające z przepisu ustawy, decyzji właściwego organu lub umowy. Jak słusznie podniósł Sąd Okręgowy, L. P. (1) takowego zobowiązania nie posiadał, sfera dominium była wyłączona z zakresu jego uprawnień. Nie ma racji prokurator, twierdząc, że przesłankę „zajmowania się sprawami majątkowymi” wywodzić należy z rzeczywistej, co wykazano, wiodącej roli L. P. (1) w całym przedsięwzięciu dot. K.. W materiale dowodowym nie wskazano żadnego upoważnienia, z którego wynikałoby umocowanie L. P. (1) do samodecydowania w zakresie spraw majątkowych, a tylko takowe mogłyby służyć ustaleniu jego sprawstwa na kanwie art. 296 k.k.. Zaakcentowania wymaga warunek samodzielności jako kryterium „zajmowania się sprawami majątkowymi innej osoby”. Oskarżyciel publiczny niezasadnie przyjmuje, że na podstawie upoważnień, oraz umowy o pracę z (...), L. P. (1) był zobowiązany do zajmowania się sprawami majątkowymi (...), przy przetargu dot. dokumentacji dla zbiornika K. (...) oraz w trakcie podpisywania umów w zakresie badań Jeziora T.. Nie przedstawił żadnych dowodów, z których jednoznacznie wynikałoby, że opisywane kompetencje posiadał w aspekcie pełnej samodzielności decyzyjnej. Umowa o pracę, którą L. P. (1) zawarł, kreowała bowiem jego ogólne zobowiązanie do świadczenia pracy, a posiadane upoważnienie dotyczyło tylko kwestii przeprowadzenia przetargu. W materiale dowodowym nie ujawniono wszakże żadnych dowodów, że kierowanie Biurem Pełnomocnika R. posiadało jakiegokolwiek cechy większej lub mniejszej samodzielności w decydowaniu w sprawach majątkowych, którymi zajmował się Pełnomocnik (...) O. 2006. L. P. (1) nie posiadał żadnych pełnomocnictw do samodzielnego zaciągania zobowiązań w imieniu Pełnomocnika R., ani też nie mógł dokonywać rozporządzeń „jego” składnikami majątkowymi. Oskarżyciel publiczny odnosząc się do powyższego wskazał, że realizację przez oskarżonego znamienia „zajmowania się sprawami majątkowymi innej osoby” można uzasadnić tym, że miał on obowiązek troski, by zlecone mu wykonywanie zadań nie naruszyło interesu Pełnomocnika R.. Skarżący pomija jednak kwestię fundamentalną, mianowicie to, że L. P. (1) nigdy nie był plenipotentem S. Ł. (1), jako Pełnomocnika R. i nigdy nie posiadał w realizacji postępowania przetargowego dot. dokumentacji dla zbiornika K. (...) pełnej samodzielności. Problem oceny czynu L. P. (1) przez pryzmat realizacji znamion z art. 296 § 1 k.k. polega wszakże nie na tym, czy wykonując określone zadanie (w zakresie przewodniczenia komisjom przetargowym, podpisywania umowy z (...), wypłaty wynagrodzenia czy też podpisywania aneksów do ww umowy) wykonywał je w pełni samodzielnie, ale czy treścią owego zadania było w jego wypadku także podejmowanie samodzielnych decyzji w odniesieniu do majątku (...). Zarówno w przetargu dot. K., jak i badania Jeziora T., L. P. (1) nie działał samodzielnie, nie kontrasygnował umów samodzielnie, każdorazowo występował, jako funkcjonariusz zależny od ostatecznego stanowiska Pełnomocnika R. – Wojewody, który zatwierdzał wszelkie jego decyzje, podpisując je i ostatecznie nadając im moc prawną. Powyższe przesądzało, wbrew twierdzeniom apelującego, o zasadności dokonanej przez Sąd meriti analizy zachowania L. P. (1) wyłącznie pod kątem przestępstwa z art. 231 § 1 k.k.

Sąd Apelacyjny rozważał kwestię przypisania L. P. (1) współsprawstwa do czynów popełnionych przez S. Ł. (1), jednakże analiza strony podmiotowej działań oskarżonego S. Ł. (1), wykazała, że popełnił czyny działając nieumyślnie (o czym w dalszej części uzasadnienia), co wyklucza w tym konkretnym przypadku współsprawstwo. Stanowiący konstytutywną przesłankę współsprawstwa warunek porozumienia współsprawców, obejmującego wspólne popełnienie przestępstwa, w relacjach między L. P. (1) i S. Ł. (1) nie został zrealizowany. Należy podkreślić, iż wspólne wykonanie przestępstwa zakłada zarówno wyraźne lub milczące porozumienie i wymaga objęcia świadomością podejmowania wspólnych działań przez współdziałających. Brak u L. P. (1), jak i S. Ł. (1), jako uczestników przestępczej akcji świadomości i woli wspólnej (przestępczej) działalności wykluczał wobec powyższego byt współsprawstwa. Z uwagi na powyższe Sąd ocenił ich czyny odrębnie. Rozważanie odpowiedzialności

któregokolwiek z oskarżonych na gruncie niesprawczych form współdziałania – podżegania, pomocnictwa, z uwagi na brak istnienia zamiaru, który i w tych formach popełnienia przestępstw jest elementem obligatoryjnym, również nie był możliwy z przyczyn normatywnych.

Sąd Apelacyjny, mimo jednoznacznie wpływowej roli L. P. (1) wyeliminował możliwość kwalifikowania jego działania, jako pomocnictwa, tudzież podżegania do przestępstwa z art. 296 § 1 k.k. W tym, bowiem zakresie wymagane jest, by sprawca czynu (S. Ł. (1)) działał umyślnie, czego materiał dowodowy nie pozwolił ustalić. Z powodów przedstawionych w dalszej części uzasadnienia Sąd Apelacyjny przyjął za Sądem I instancji, że L. P. (1) nie działał z zamiarem wyrządzenia szkody (...). Podsumowując tę część rozważań, Sąd Apelacyjny przyjął, że L. P. (1) oraz S. Ł. (1) popełnili czyny zarzucane im w akcie oskarżenia, jednakże w ramach sprawstwa pojedynczego. Każdy z nich wyczerpał samodzielnie zespół znamion : L. P. (1) – z art. 231 § 1 k.k., natomiast S. Ł. (1) – z art. 296 § 4 k.k.

S. Ł. (1) można przypisać realizację znamion art. 296 § 4 k.k. Sąd a quo wyrażając stanowisko odmienne powołał się jedynie na wyrok SN z 7 lipca 2009 r., V KK 82/09, Lex 512075), oraz wykładnię terminu „prowadzenie działalności gospodarczej”. Odnosząc się do znamion czynu penalizowanego w art. 296 k.k., po pierwsze wskazać należy, iż wbrew twierdzeniom podniesionym przez Sąd Okręgowy, nadużycie zaufania, obejmuje ochroną interesy majątkowe Skarbu Państwa, mimo tego, że ustawodawca nie wskazał go wprost, obok innych podmiotów objętych ochroną tej regulacji, zrezygnował z uprzywilejowania jego pozycji w stosunku do innych osób i jednostek (K. Buczkowski, *Przestępstwa gospodarcze*, Warszawa 2000, s. 7). S. Ł. (1) działał w ramach dominium, konstytuującego penalizację z art. 296 k.k., a nie imperium, charakterystycznego dla czynu z art. 231 § 1 k.k.. Występowanie w obrocie cywilno – prawnym było następstwem przeprowadzenia przez oskarżonego S. Ł. (1), jako Pełnomocnika R., zamówienia publicznego i wykonywania uprawnień państwa, jako podmiotu prawa publicznego, co nie zmienia charakteru tego władztwa i tym samym nie może wykluczać kwalifikowania S. Ł. (1), jako podmiotu, zajmującego się sprawami majątkowymi w rozumieniu art.296 kk. Ten pogląd znajduje odzwierciedlenie w judykatach Sądu Najwyższego wydawanych w ostatnich latach (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2004 r., V CK 131/03, nie publ., z dnia 14 czerwca 2005 r., V CK 305/04, nie publ., z dnia 13 października 2005 r., I CK 162/05, OSP 2006, poz. 107, z dnia 14 lutego 2006 r., II CSK 86/05, nie publ. oraz z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 137/05, nie publ.). W tym miejscu wskazać należy, że funkcjonariusz publiczny może być podmiotem czynu z art. 296 k.k., o ile wypełni również pozostałe znamiona czynu, jest to stanowisko znane zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie (wyrok SN z 7.07.2009 r., sygn. akt V KK 82/09).

Jak słusznie Sąd I instancji ustalił, Biuro Pełnomocnika R. pełniło rolę usługową, a w stosunku do Pełnomocnika R. stanowiło organ merytoryczny, organizacyjno-prawny, techniczny i kancelaryjno-biurowy, co wynika z § 7 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie ustanowienia Pełnomocnika R. do spraw programu dla O. 2006 r., (s. 194 uzasadnienia, k. 15674v, t. LXXXII). Pełnomocnika R. dysponował pieniędzmi pochodzącymi ze Skarbu Państwa, wyraźnie wyodrębnionymi na rzecz (...) O. 2006. Zgodnie z § 2 pkt 6 i 7 ww rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie ustanowienia Pełnomocnika R. do Spraw (...) O. (...) Pełnomocnik był upoważniony do podejmowania działań w zakresie opracowywania projektów, dokumentów niezbędnych do określenia w ustawie budżetowej środków na realizację (...) O. 2006 r., oraz opracowywania preliminarza wydatków zgodnie z kierunkami zadań, ustalonymi przez Komitet Sterujący Programu, przygotowywania planów finansowo-rzeczowych oraz harmonogramu działań podejmowanych w ramach Programu i wydatkowania pieniędzy. Natomiast, jak wskazano w § 4 ust. 1 pkt 13 statutu (...) Urzędu Wojewódzkiego, Pełnomocnik realizował wszystkie zadania wynikające z wieloletniego programu „(...) O. – 2006” (k. 1601, t. IX). W § 25 statutu (...), określono, że do zakresu działania Pełnomocnika R. do Spraw „(...) O. – 2006” należy realizacja ustawowych zadań wskazanych w programie wieloletnim (k. 1602, t. IX).

Dla realizacji owych zadań, w oparciu o upoważnienie ustawowe, Pełnomocnik R., posiadał zaplecze finansowe, wskazane w załączniku nr 1 do ustawy z dnia 6 lipca 2001 r., o ustanowieniu programu wieloletniego „(...) O. - 2006”⁵. Pełnomocnik R., wbrew stanowisku Sądu I instancji, zajmował się więc samodzielnie sprawami majątkowymi. Dodatkowo wynika to również z analizy procesu i formy dysponowania wskazanymi środkami – prowadzenie zamówień publicznych, w oparciu o ustawę z dnia 10 czerwca 1994 r., o zamówieniach publicznych⁶. Każdorazowo, jako zamawiający występował Pełnomocnik R.. Co istotne, w żadnym zakresie pod względem decyzyjno

– majątkowym, Pełnomocnik nie występował do Prezesa Rady Ministrów, czy też innych organów, o zgodę na prowadzenie postępowań przetargowych, co świadczy o pełnej samodzielności S. Ł. (1), jako Pełnomocnika R. (czego nie sposób przyjąć w przypadku oskarżonego L. P. (1)). Umowa zawarta z (...), 10 umów zawartych z podmiotami, wykonującymi badania nad Jeziołem T., każdorazowo były wiążące prawnie dopiero po ich kontrasygnowaniu przez Pełnomocnika R. – S. Ł. (1).

W wyniku wyłonienia oferentów w drodze przeprowadzenia zamówień publicznych, S. Ł. (1) podpisywał umowy (w przypadku (...)) o wartości 1.550.754,20 zł (§ 5 pkt 1 umowy, k. 821 – 826, t. V) oraz w przypadku K. – na kwotę 51.700.000,00 zł (§ 5 pkt 1 umowy, k. 1144 – 1153, t. VI), wchodząc w relacje cywilnoprawne, nawiązując stosunki o charakterze majątkowym. Kontrakty takie zawarte zostały również, bez przeprowadzenia postępowania przetargowego, w przypadku Jeziora T., na kwotę łączną 1.088.330,00 zł.

Nie można podzielić oceny Sądu Okręgowego, jakoby zajmowanie się sprawami majątkowymi, aktualizowało wyczerpanie przestępstwa nadużycia zaufania, tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy jednocześnie sprawca zajmuje się jednocześnie działalnością gospodarczą. Przez zajmowanie się sprawami majątkowymi, rozumieć należy wszelkie zachowania polegające na decydowaniu w tych sprawach, współdziałaniu w decyzjach lub wpływaniu na rozstrzygnięcia bądź udzielaniu rady, jeśli jest się do tego zobowiązany z jakiegokolwiek tytułu. W pojęciu „zajmowania się” nie mieszczą się czynności ściśle wykonawcze ani wykonanie ściśle oznaczonych i precyzyjnych poleceń lub wykonywanie obowiązków tylko w zakresie dbałości, aby stan mienia nie uległ pogorszeniu (wyrok SA w Krakowie 20.10.2011 r., II AKA 145/11, LEX 1232359, tak również wyrok SO w Białymstoku z 10.04.2014 r., VIII Ka 630/13, LEX 1722366). Natomiast przez niedopełnienie obowiązków należy rozumieć niewypełnienie czynności, do których sprawca był zobowiązany. Może ono polegać na całkowitym zaniechaniu czynności, które powinny być zrealizowane, na częściowym wypełnieniu ich lub wypełnieniu w sposób nienależyty albo niestaranny, jak również na wykonaniu niezgodnie z ich treścią. Słusznie zatem wywodził prokurator w swojej apelacji, że ujęcie i wykładnia art. 296 k.k. przeprowadzona przez Sąd I instancji w stosunku do S. Ł. (1), powoduje, że w nieuzasadniony sposób doszło do wyłączenia spod zakresu penalizacji ww regulacji osoby, która w gruncie rzeczy dysponowała majątkiem i bez wątpliwości była odpowiedzialna za zajmowanie sprawami majątkowymi Biura Pełnomocnika R., działającego jako komórka (...). Brak przysporzenia, na który powołał się Sąd I instancji (s. 197 uzasadnienia, k. 15676, t. LXXXII), jako przesłanka realizacji analizowanego znamienia nie wchodził w grę, z uwagi na przedmiot działalności Biura Pełnomocnika R., którego celem było wykorzystanie środków budżetowych na realizację (...) O., a nie ich powiększanie.

S. Ł. (1) podejmował decyzje oparte, co wielokrotnie przed Sądem I instancji w sposób jasny artykułował, na zaufaniu do L. P. (1), którego traktował jak eksperta. Wiara w doświadczenie hydrologiczne L. P. (1), brak zastrzeżeń ze strony pracowników (...), czy też w końcu ujawnienie już po przeprowadzeniu całego przedsięwzięcia dot. dokumentacji dla zbiornika K. (...) listu K. S., jednoznacznie pozwala wykazać dobrą wolę S. Ł. (1). Wiarygodne są wyjaśnienia, w których eksponował: kierowanie pracą (...) opierało się na kompetencji, odpowiedzialności i lojalności urzędników. Oskarżony S. Ł. (1) przyznał, że czytał umowę z dnia 14.04.2004 r., jednakże nie jest prawnikiem, wobec czego ufał tylko podpisowi złożonemu przez L. P. (1). Podkreślił, że nie brał żadnego udziału w wyłanianiu wykonawcy dot. dokumentacji dla zbiornika K. (...), a L. P. (2) miał obowiązek przestrzegać procedury, zaś w razie wątpliwości miał do konsultacji Wydział Prawny i Nadzoru oraz Wydział Budżetu i Finansów (...). S. Ł. (1) podpisując umowy czynił to bez jakiegokolwiek analizy ekonomicznej ekwiwalentności świadczeń. Brak oceny umów z perspektywy gospodarczej oszczędności tudzież ryzyka, charakteryzuje się dużą nieostrożnością, chociażby z uwagi na wielkie kwoty wydatkowanych w ten sposób pieniędzy. W tym stanie rzeczy przyjąć należało, że S. Ł. (1) działał nieumyślnie.

Rację ma prokurator, zarzucając błędy w ustaleniu wysokości wyrządzonej szkody. Usunięcie podniesionych w tej kwestii uchybień wymagałoby przeprowadzenia ponownego postępowania dowodowego, w tym zasięgnięcia opinii biegłych. Jawi się to jednak jako niemożliwe z uwagi na zaktualizowanie się negatywnej przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.. Nieumyślność działania oskarżonego Ł. wyklucza bowiem taką kwalifikację czynu, która nie powoduje przedawnienia jego karalności. Jak wykazano powyżej, może on odpowiadać jedynie za przestępstwo z art. 296 § 4 kk.

Sąd Apelacyjny poddał analizie również i to, czy czyny przypisane oskarżonemu L. P. (1) z art. 231§ 1 k.k., nie wypełniły znamion typu kwalifikowanego działaniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej. W zakresie czynu dot. przetargu na dokumentację zbiornika wodnego K., rolę kluczową odegrał aspekt zebrania pełnej dokumentacji, z uwagi na komplementarną realizację (...) O. 2006. Sam fakt przesunięcia terminu zakończenia inwestycji, na który L. P. (1) przystał, podpisując samodzielnie aneksy, można wytłumaczyć koniecznością prowadzenia dalszych prac projektowych. Celem priorytetowym w tym zakresie również okazała się realizacja (...) O. 2006 r., i to on w głównej mierze był motywem zasadniczym działań podejmowanych przez L. P. (1), a nie osiągnięcie korzyści majątkowej przez niego bądź inny podmiot. W związku z powyższym Sąd Apelacyjny, uznał, że kwalifikacja przyjęta przez Sąd I instancji zasługuje na aprobatę. W zakresie przetargu na dokumentację dla zbiornika K. (...) nie ujawniono, bowiem żadnego dowodu, który pozwoliłby ustalić, że L. P. (1) działał z zamiarem kierunkowym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, niemniej jednak z całą pewnością godził się, w ramach zamiaru ewentualnego, na uzyskanie tejże korzyści poprzez wyłonionego wykonawcę.

Ad. Zarzutów z pkt XVIII – XX apelacji prokuratora

Z przyczyn zbieżnych do wyżej wskazanych, Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu meriti, że L. P. (1) nie może być podmiotem czynu opisanego w art. 296 § 1 k.k. i w tym wypadku poddał jego zachowanie ocenie na gruncie art. 231 k.k. L. P. (1) występował z ramienia (...), jako kierownik Biura i to on inicjował zlecenia i zawieranie umów z ośrodkami wskazanymi przez Sąd Okręgowy w ustaleniach (s. 90 – 103 uzasadnienia, k. 15622v – 15629, t. LXXXII). Kluczowym elementem czynu zarzucanego, co do tej inwestycji, jest po pierwsze odstępianie przez S. Ł. (1), jako Pełnomocnika od udzielenia zamówienia publicznego w trybach przewidzianych w ustawie o zamówieniach publicznych z 10 czerwca 1994 r., a także brak skonsultowania powyższego z Wydziałem Prawnym i Nadzoru (...). W ramach badań Jeziora T. podpisano 10 umów z - bez wątpienia - specjalistycznymi ośrodkami w Polsce, niemniej jednak ich wybór był od początku dyktowany przez L. P. (1), na co powołał się S. Ł. (1) wyjaśniając w dniu 7.06.2010 r. Podniósł wówczas, że w pełni opierał się na specjalistycznej wiedzy L. P. (1), który z dniem 29 grudnia 2003 r., został upoważniony do koordynowania prac związanych z badaniami nad Jeziorom T.. W tym aspekcie L. P. (1) przekroczył swoje uprawnienia, ponieważ odstępianie od zamówienia publicznego nie należało w ogóle w jego gestii, a mimo to podjął się tego przedsięwzięcia. Mimo tego, że oskarżony L. P. (1) konsekwentnie wyjaśniając podnosił, że to nie on kierował tymi pracami i nie on odpowiada za podpisanie umów z 10 wybranymi przez siebie ośrodkami, materiał dowodowy pozwala ustalić jego sprawstwo i winę w zakresie czynu z art. 231 § 1 k.k. Umowy rzeczywiście były podpisywane wyłącznie przez S. Ł. (1), jednakże przygotował je L. P. (1). Osoby zawierające kontrakty na przeprowadzenie badań Jeziora T. pochodziły z kręgu znajomych, przyjaciół L. P. (1) m.in. A. S. (3) (zeznania A. S. (3), k. 5543 – 5545, t. XXVIII). S. Ł. (1) wystąpił do Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w O. w dniu 18 maja 2004 r., z wnioskiem o sfinansowanie ww projektu przez Fundusz z inicjatywy L. P. (1). Biuro Pełnomocnika R. otrzymało dotację – umowę podpisywał w imieniu (...) S. Ł. (1), Z. D. oraz Z. B.. Kwota dotacji wyniosła 1.088.346 zł, a jej rozliczenie miało nastąpić do dnia 31.12.2006 r. Wszystkie jednostki badawcze wykonały przedmiot umowy, otrzymały także ustalone w umowie wynagrodzenie. L. P. (1) w nieuprawniony sposób dążył od samego początku do przeprowadzenia tychże badań, uzasadniając takową konieczność argumentami natury pragmatycznej – koniecznością ustalenia stanu biologicznego ww jeziora, po to, by w pełni realizować (...) O. 2006. Posługując się tylko i wyłącznie kryteriami sobie znanymi wyłonił grupę 10 podmiotów, z którymi S. Ł. (1) podpisał umowy o łącznej wartości 1.088.330,00 zł. Wszystkie umowy zostały wykonane w terminie, zgodnie z przydziałem prac. L. P. (1) argumentował od samego początku podjęcie działań w tym zakresie wartością poznawczą i punktem wyjścia do dalszych badań w ramach realizacji (...) O. 2006. W ocenie Sądu Apelacyjnego L. P. (1), umyślnie przekroczył uprawnienia. Nie był samodzielnym dysponentem środków objętych dotacją na badania Jeziora T., jednakże przekroczenie uprawnień tego oskarżonego urzeczywistniło się w sferze imperium, poprzez odstępianie od zamówienia publicznego, wyłonienie w trybie niekonkurencyjnym 10 podmiotów z kręgu znajomych L. P. (1), następnie przygotowaniu umów z ww jednostkami badawczymi, bez uwzględnienia zasady rzetelności i oszczędności wydatkowania środków publicznych, co znalazło odzwierciedlenie w wysokości kwot, na które owe umowy opiewały. L. P. (1) swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 231 § 1 k.k.. Oskarżony zamiarem obejmował znamie

działania na szkodę interesu publicznego, przejawiającą się w naruszeniu transparentnych reguł nie tylko zamówień publicznych, ale także zasad gospodarowania środkami publicznymi.

Przechodząc do oceny zachowania S. Ł. (1) uwzględnić należy, że argumentował on odstąpienie od procedury zamówień publicznych powołując się na ustawę o zamówieniach publicznych. Wskazał, że kompetencje do badań dot. Jeziora T. wynikają z ustawy (...) O. 2006 pod zadaniem „Ochrona środowiska i czystości wód”. Oskarżony przyznał, że L. P. (2) zawarł z 10 umowami, tłumacząc, że ich podpisanie jest konieczne, bo Jezioro T. jest zanieczyszczone oraz że jest to zgodne z prawem, poprawne i właściwe, wobec czego nie miał podstaw do ich kwestionowania. Podkreślił, że ocenił L. P. (1) jako urzędnika kompetentnego, uczciwego i lojalnego, dlatego automatycznie umowy te zawarł, bez jakiegokolwiek analizy. W zakresie czynu opisanego w punkcie X części wstępnej wyroku, zasadnie Sąd Okręgowy ustalił, że S. Ł. (1) w pełni polegał na L. P. (1), niemniej jednak mimo tego, że nie godził się on i nie przewidywał szkody, wykazał się w ocenie Sądu Apelacyjnego działaniem nieostrożnym w perspektywie zasad nadzoru i kontroli. Podpisywanie bowiem bez jakichkolwiek zastrzeżeń umów cywilno – prawnych na kwotę 1.088.330 zł, wykazuje daleko idącą ignorancję wobec owych reguł ostrożności. W wyniku tego naruszenia, S. Ł. (1), wyczerpał znamiona czynu z art. 296 § 4 k.k.

Upływ terminu przedawnienia karalności przypisanego oskarżonemu czynu w sytuacji gdy brak jest podstaw do wydania przez Sąd Apelacyjny wyroku uniewinniającego od tego czynu, nakazywał postępowanie w tej części umorzyć na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk. Taka z kolei decyzja zwalnia Sąd Odwoławczy z obowiązku odnoszenia się do pozostałych zarzutów związanych z omawianym czynem.

Rozpoznanie powyższych zarzutów było wystarczające dla wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych podnoszonych uchybień jawi się jako bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania.

Sąd Apelacyjny w oparciu o art. 632 pkt.2 k.p.k. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

min-width:0.041cm;

<i>SSA Edward Stelmasik</i>	<i>SSA Andrzej Kot</i>	<i>SSO del. do SA Piotr Wysocki</i>
------------------------------------	-------------------------------	--

1 Dalej jako (...)

2 Dalej jako (...)

3 Dalej jako (...)

4 Dalej jako rozporządzenie

5 Ustawa z dnia 6 lipca 2001 r., o ustanowieniu programu wieloletniego „(...) O. - 2006” Dz.U. 2001 nr 98 poz. 1067.

6 Ustawa z dnia 10 czerwca 1994 r., o zamówieniach publicznych, Dz.U. 1994 nr 76 poz. 344, dalej jako uozp